

A person is walking away from the viewer down a long, perspective-lined path that leads into a tunnel. The tunnel is illuminated with a vibrant red glow, and the walls are composed of many thin, concentric lines that create a sense of depth and movement. At the far end of the tunnel, a bright, circular light source creates a strong silhouette of the person walking. The overall atmosphere is mysterious and futuristic.

ΜΑΓΙΚΑ ΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

 SKILLBOX
E-LEARNING EDUCATION

Πρόλογος

Μαγικά περάσματα και πεπατημένες οδοί. Ανοιχτοί δρόμοι, στενά μονοπάτια, παράλληλες οδοί και παρακάμψεις. Άλλες πολύ κοινές και άλλες ανεξερεύνητες δίοδοι ανάμεσα στο γνωστό και στο ανοίκειο, ανάμεσα στη λογική και τη φαντασία εκεί όπου το άτομο συχνά ακροβατεί μεταξύ ονείρου και πραγματικότητας. Οδικές αρτηρίες του καθημερινού και ατραποί του αγνώστου απλώνονται μπροστά στον άνθρωπο και διασταυρώνονται, πλέκονται σε νέες πορείες και διακλαδώσεις. Λαγουδότρυπες προς το ασυνήθιστο ή διέξοδοι προς το κανονικό συνθέτουν το υποκειμενικό βίωμα του καθενός αφήνοντάς στην κρίση του αν θ' ακολουθήσει το ένα ή το άλλο. Μόνη πυξίδα για κάθε διαδρομή ομαλή ή δύσβατη αποδεικνύεται η ελεύθερη επιλογή, η πράξη κατά συνείδηση και τα εφόδια κάθε 'περιπατητή' η ενσυναίσθηση και οι εμπειρίες. Συχνές στάσεις σε σταθμούς έμπνευσης και αποσυμπίεσης είναι απαραίτητες για σωτήριες στιγμές ανάπαυλας και δημιουργίας. Και η περιήγηση προς το πραγματικό και το ανεξήγητο συνεχίζεται...

Εννέα συγγραφείς επιχειρούν να χαράξουν με την πένα τους τη δική τους πορεία στον χάρτη της φαντασίας, με πολλά σημεία-ορόσημα, καθένα ξεχωριστό για αυτό που είναι. Όλα ωστόσο, δοσμένα σε μια συλλογή διηγημάτων που δουλεύτηκαν μέσα από το online σεμινάριο του Skillbox.gr, [«Λογοτεχνία του Φανταστικού»](#) με επιβλέποντα αυτής της πνευματικής φυγής τον συγγραφέα και μεταφραστή, Κυριάκο Χαλκόπουλο.

Είστε έτοιμοι να διαβείτε το κατώφλι των μαγικών αυτών προορισμών και κόσμων; Το ταξίδι τώρα ξεκινάει και είστε όλοι ευπρόσδεκτοι!

Περιεχόμενα

Παναγιώτης Θ. Κοσμάς - Καλοτυχία	4
Δέσποινα Βέλλα - Ρενάτα	8
Δημητροπούλου Αθηνά - Η Κουτσουπιά και η Νεαρά	11
Ξαρχάκου Ελένη - Το κορίτσι που κυνηγούσε την πεταλούδα	14
Χαμαλάκης Μάριος - Η Γάτα Με Το Κόκκινο Ρύγχος	16
Σκεπασθιανού Μαρία - LATTUGA	18
Παπαδοπούλου Μαρία - Το Σταυροδρόμι	22
Παπαδοπούλου Έλλη - Το Κλειδί της Φαντασίας.....	24
Λυδία Λιναρδάκη - Μούγλα	29

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Θ. ΚΟΣΜΑΣ

Καλοτυχία

*Στη μνήμη των Carl Barks
και Charles M. Shultz,
για όσους γνωρίζουν*

1

Δεν υπήρχε αμφιβολία πως ο κύριος Χ. ήταν ένας εξαιρετικά τυχερός άνθρωπος. Η θέση του στην εταιρεία Gladstone ήταν καλή και ασφαλής, και αναρριχήθηκε μέχρι αυτή πολύ γρήγορα, πάντα όμως με την αξία του. Επίσης είχε μια ήρεμη οικογενειακή ζωή, καλές σχέσεις με τους συναδέλφους του, λίγους αλλά πιστούς φίλους και, προσφάτως, μια πανέμορφη αρραβωνιαστικιά. Συν τοις άλλοις, κανείς δεν θυμόταν να είχε αρρωστήσει ποτέ, ούτε να αντιμετώπιζε κάποιο πρόβλημα γενικότερα. Θα μπορούσαμε να πούμε πως ήταν ένα φωτεινό παράδειγμα, η χαρά της ζωής, και όλοι οι γνωστοί του ήταν πολύ χαρούμενοι για αυτόν.

Όταν ο κύριος Χ. κέρδισε τον πρώτο αριθμό του λαχείου, μοίρασε μεγάλο μέρος του επάθλου σε φιλανθρωπίες. Οργάνωσε το γάμο του και συνέχισε να εργάζεται ακόμα πιο σκληρά, πήρε ξανά προαγωγή, και όλοι οι γνωστοί του ήταν εκστασιασμένοι και χαρούμενοι για αυτόν.

Έξι μήνες αργότερα, όταν ένας άγνωστος μακρινός θείος του στον Καναδά απεβίωσε ξαφνικά και τον όρισε μόνο δικαιούχο της διόλου ευκαταφρόνητης περιουσίας του, οι γνωστοί συνέχισαν να τον μνημονεύουν ως το απαύγασμα της τύχης και ήταν, φυσικά, χαρούμενοι για αυτόν, ίσως όμως όχι τόσο όσο παλιότερα.

Κάπως έτσι λοιπόν ξεκινά αυτή η απίστευτη ιστορία...

2

Ήταν μια σκοτεινή και βροχερή νύχτα. Τέσσερις φίλοι μπροστά στη θαλπωρή ενός αναμμένου τζακιού συζητούσαν και μεθούσαν με κρασάκι και μεζέδες. Το κύριο θέμα συζήτησης ήταν, εύλογα, τα βάσανα της ζωής.

“Λοιπόν, παιδιά», είπε ο κύριος Κ., ο οικοδεσπότης της μάζωξης, “τι στο καλό θα κάνουμε τώρα με τις νέες αυξήσεις στο ρεύμα, ε; Γιατί εγώ λέω να κρατήσω μόνο το τζάκι πλέον για φως!”

“Καλή ιδέα, φίλε”, αποκρίθηκε ο κύριος Λ., με τα γυαλιά του να αντανakλούν τις φλόγες που χόρευαν. “Έτσι να κάναμε κι

εμείς, αλλά δεν έχουμε τζάκι γαμάτο! Ας έρθουμε να μείνουμε όλοι μαζί σου λοιπόν!”

Στο σημείο αυτό ο κύριος Λ. έφαγε μια καρπαζιά από την κοκκινομάλλα κυρία Μ., το γοητευτικότερο μέλος της παρέας, η οποία με κελαρυστό γέλιο επιδοκίμασε το αστείο του. Έπειτα άρχισε να μιλά για το ενοίκιο της που απειλείτο με νέα αύξηση, και για τις ανατιμήσεις στα είδη πρώτης ανάγκης.

Ο κύριος Ν. όμως δεν συμμετείχε. Καθόταν φωλιασμένος στην πολυθρόνα του έχοντας πει ήδη τρία ποτήρια ούισκι και συλλογιζόταν τα οικογενειακά προβλήματα υγείας που τον απασχολούσαν τον τελευταίο καιρό.

Ξαφνικά πέταξε το άδειο ποτήρι του στη φωτιά, κάνοντας τους άλλους να σωπάσουν ξαφνιασμένοι, και μέσα στη μέθη του φώναξε:

“Μακάρι να ήμουν ο Χ. να λύνονταν όλα μαγικά! Γιατί να μην είμαι στη θέση του; Ο μπάσταρδος κάτι κάνει και έχει τέτοια τύχη, γιατί δεν το λέει και σε εμάς; Του πέφτουμε λίγοι; Γιατί;”

“Ηρέμησε μεγάλε, θα βρούμε τρόπο να τα βγάλουμε πέρα, όλοι παλεύουμε. Δεν είναι λόγος αυτός να ζηλεύεις μια καλοτυχία και να βγαίνεις εκτός εαυτού”, είπε ο Λ. με ένα παρηγορητικό άγγιγμα στον ώμο. “Εξάλλου είμαστε εδώ για ό,τι χρειαστείς!”

“Δεν είναι ‘μία καλοτυχία’ και το ξέρεις”, ξέσπασε ο Ν. “Από όταν ήρθε στη δουλειά, δεν του έχει συμβεί τίποτα πέρα από το ένα καλό μετά το άλλο! Δεν είναι φυσιολογικό σας λέω! Σίγουρα κάτι ύποπτο κρύβεται πίσω από όλα αυτά!”

“Μα σίγουρα δεν υπονοείς ότι έχει κάτι υπερφυσικό με το μέρος του, συμφωνία με τον Οξαποδώ όπως ο Φάουστ! Απλά είναι κωλόφαρδος, τι να κάνουμε... άλλοι στα ψηλά, άλλοι στα χαμηλά”, απάντησε η κυρία Μ. σκεφτική.

“Ναι, καλά... θα έχει ένα τζίνι και θα κάνει ευχές... Ή θα κλέβει τις τύχες των άλλων”, είπε με λυγμούς ο κύριος Ν., ξέσπασε σε κλάματα και κατέρρευσε.

Αργότερα, όταν εκείνος είχε αποκοιμηθεί στον καναπέ, ο καθένας από τους υπολοίπους σκεφτόταν έντονα αυτά τα λόγια. Σίγουρα υπήρχε υπερβολική εύνοια της τύχης. Θα μπορούσε όντως να έχει άλλη εξήγηση πέρα από πολλαπλές εξαιρέσεις στους νόμους των πιθανοτήτων;

Και ακόμη πιο αργά, μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα, όταν ο καθείς είχε ξαπλώσει στο σπίτι του, ο Κ. ξύπνησε τον Ν., που ξύπνησε τη Μ., η οποία τηλεφώνησε στον Λ., και αποφάσισαν να ανακαλύψουν το αίτιο της τρομερής τύχης του Χ.

3

Δεν υπάρχει λόγος να αναλύσουμε διεξοδικά το σχέδιο της τετράδας να έρθει πιο κοντά στον κύριο Χ. Αρκεί να αναφέρουμε πως για καιρό επιζητούσαν την παρέα του, βάρδιες μαζί του, υπερβολική κολακεία, προτάσεις για εξόδους. Ο κύριος Χ., όντας προσιτός άνθρωπος, αν παραξενεύτηκε δεν το έδειξε καθόλου και ευγενικά τους αποδέχτηκε. Κάθε φορά που η κουβέντα ερχόταν στην τύχη, χαμήλωνε το κεφάλι, σαν να ντρεπόταν που κάποιιοι δεν ήταν τόσο καλά στη ζωή τους όσο αυτός, και ευχαριστούσε τη μοίρα και το θεό για όλα. Στις (σχεδόν) ευθείες ερωτήσεις αν όντως είχε κάποιο μυστικό να μοιραστεί, έδινε ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη και ξεσπούσε σε βροντερά γέλια.

Περνούσε, λοιπόν, ο καιρός χωρίς καμία πρόοδο, ώσπου μετά από μια αναπάντεχη παραίτηση στελέχους, ο κύριος Χ. έγινε υποδιευθυντής της εταιρίας, και για το λόγο αυτό θα έκανε ένα μεγάλο πάρτι για τους συναδέλφους του στην πολυτελή κατοικία του που ήταν το καμάρι της πλουτοκρατίας της πόλης. Έτσι η ιδανική ευκαιρία ήταν εκεί, έτοιμη να την αρπάξουν. Το βράδυ της εκδήλωσης κύλησε εξαιρετικά. Το σπίτι ήταν τεράστιο, με μεγάλο κήπο, πισίνα, αίθουσα δεξιώσεων. Οι οικοδεσπότες έλαμπαν, ο μπουφές και τα ποτά μονοπωλούσαν το ενδιαφέρον των καλεσμένων, ενώ κάποιιοι έψαχναν ευκαιρίες να τρυπώσουν στα ενδότερα του οικοδομήματος με στόχο να ανακαλύψουν το μυστικό.

Ήταν μια καθόλα ‘αριστοτεχνική’ απόπειρα, χωρίς σχεδιασμό. Ο Ν. κατάφερε να μπει στην κουζίνα και την αποθήκη, πριν τον ανακαλύψει ένας σερβιτόρος. Η Μ. τρύπωσε στο γραφείο, πρόλαβε να ψαχουλέψει αρκετά συρτάρια και γύρισε πίσω. Ο Κ. και ο Λ. ως τολμηρότεροι κατόρθωσαν να ανέβουν στον επάνω όροφο και να ψάξουν κάθε δωμάτιο, ώσπου βρέθηκαν μπροστά σε μια παλιά πόρτα η οποία ήταν και η μοναδική κλειδωμένη σε όλο το σπίτι. Οι τρεις μάλιστα κλειδαριές της, τους

εξήψαν την περιέργεια. Καθώς προσπαθούσαν να δουν κάτι από την κλειδαρότρυπα, πιάστηκαν στα πράσα από τη σύζυγο του κυρίου X., στην οποία προσπάθησαν να εξηγήσουν πως έψαχναν την τουαλέτα, προτού αποχωρήσουν άρον άρον με τη γυναίκα να τους παρατηρεί απορημένη.

Προφανώς το επεισόδιο αναφέρθηκε στον κ. X., διότι κάθε νέα προσπάθεια προσέγγισής του κατέληγε σε μια ψυχρή αλλά πάντοτε ευγενική απόρριψη.

4

Μετά την αποκάλυψη του μυστηρίου του κλειδωμένου δωματίου, οι συνωμότες ήταν πλέον πεπεισμένοι πως μεγάλο θαύμα κρυβόταν εκεί. Η παράνοια ρίζωνε μέσα τους, σε σημείο που αποφάσισαν να παρακολουθούν το σπίτι του κυρίου X. και να σχεδιάζουν έναν τρόπο για να κάνουν διάρρηξη.

Φυσικά, μέσα στην πρώτη εβδομάδα, τους αναγνώρισε μια οικιακή βοηθός, έπειτα η κυρία X. και τέλος ο ίδιος ο κ. X. αντιμετώπισε τον Κ., τον οποίο έπιασε από το γιακά, τον κόλλησε στον τοίχο και φώναξε, εκτός εαυτού: “Δεν έχετε ιερό ούτε όσιο; Τρομάζετε τη γυναίκα μου, ψαχουλεύατε το σπίτι μου, τώρα με παρακολουθείτε κιόλας; Πες μου τι σκατά συμβαίνει εδώ αμέσως, γιατί ήδη έχω κάνει προετοιμασίες για ασφαλιστικά μέτρα και εμπλοκή της αστυνομίας! Ξεκίνα!” Και ο Κ. του είπε τα πάντα.

Ο κύριος X. αποδείχτηκε εντάξει τύπος. Αφού κάλεσαν τους υπόλοιπους τρεις, κάθισαν όλοι μαζί στο σαλόνι, όπου και συζητήθηκε το παράλογο του πράγματος και το κακό των εμμονών. Αφού υποσχέθηκαν πως δεν θα ενοχλούσαν τον ίδιο και την οικογένειά του ξανά, οπότε και αυτός δεν θα έκανε καταγγελία, όλοι μαζί στάθηκαν έξω από το περίφημο δωμάτιο. Με κομμένη την ανάσα περίμεναν να ανοίξει η πόρτα, με ιερή προσμονή είδαν στο δωμάτιο ένα μεγάλο χρηματοκιβώτιο, και με τα μάτια τους ορθάνοιχτα ανέμεναν την αποκάλυψη.

Ο κ. X. χαμογελούσε.

“Θέλετε να μου πείτε πως ούτε για μια στιγμή δεν σκεφτήκατε ότι κάποιος θα είχε κλειδωμένο το δωμάτιο όπου φυλάει τα τιμαλφή του; Η μόνη εξήγηση που δώσατε ήταν ότι είχα ένα τρομερό μυστικό δίπλα στην κρεβατοκάμαρά μου;”

Έτσι όπως το έθεσε, φάνηκαν όντως πολύ γελοίοι.

“Εδώ φυλάσσονται τα πιο σημαντικά έγγραφά μου, ορισμένα μετρητά που δεν έχουν κατατεθεί σε τράπεζες και κάποια κοσμήματα της συζύγου μου. Θέλετε να τα ελέγξετε ένα-ένα; Για το μόνο το οποίο μπορεί να είχατε κάποιο δίκιο, είναι πως κρατώ εδώ μέσα ένα γούρι από τα παιδικά μου χρόνια, λόγω αναμνήσεων και προκατάληψης, αλλά δεν νομίζω ότι μπορώ να του αποδώσω μαγικές ιδιότητες. Δείτε λοιπόν με τα μάτια σας για να τελειώνουμε πια!»

Άνοιξε τη θύρα, είδαν το περιεχόμενο του χρηματοκιβωτίου, και ξέσπασαν όλοι μαζί σε γέλια τα οποία διαδέχτηκε γρήγορα η ντροπή.

“Συγχώρεσε μας ρε φίλε, μα πόσο χαζοί... ευχαριστούμε για την κατανόηση, απλά όταν το μυαλό κολλάει, παίζει περίεργα παιχνίδια”...

Και ο κύριος X. είπε σοβαρά: “δεν μπορώ να κάνω κάτι αν είμαι πιο ευνοημένος για λόγους πέρα από την κατανόηση μου. Νιώθω άσχημα, πάντα προσπαθώ να βοηθώ τους συνανθρώπους μου, και το μάθημα σήμερα είναι να βάζουμε μπροστά τη λογική αντί να κυνηγάμε χίμαιρες. Καλό σας απόγευμα”.

Και οι φίλοι μας έφυγαν με την ουρά στα σκέλια, ανακουφισμένοι που τελείωσε αυτή η ιστορία, αποφασισμένοι να αφήσουν την τύχη να διαλέγει μόνη της σε ποιον και πώς θα εμφανίζεται.

5

Μέσα στο χρηματοκιβώτιο, το μικροσκοπικό πλάσμα έτριβε τα χέρια του. Ήταν φυλακισμένο, εξαρτώμενο από τον ηλίθιο άνθρωπο για χρόνια, αλλά υπομονή είχε άπειρη. Επιπλέον, η εκδίκηση είναι σίγουρα ένα πιάτο που τρώγεται κρύο. Από όταν αιχμαλωτίστηκε, ήταν αναγκασμένο να βάζει την τύχη του να δουλεύει υπέρ του κυρίου X., με σαφείς οδηγίες να μην αποκαλυφθεί ποτέ σε άλλους ανθρώπους και μια υπόσχεση πως κάποτε θα το ελευθερώσει. Καταραμένη η ώρα που το είχε βρει μισοπεθαμένο στα σαγόνια του σκύλου και το είχε σώσει... το οποίο σήμαινε πως, σύμφωνα με τους νόμους της φυλής του, θα έπρεπε να του αφιερώσει τη δική του ζωή! Όμως εκτός από υπομονή είχε και πονηριά, και έκανε σχέδια επί σχεδίων. Τα κύματα τύχης σιγά σιγά θα γίνονταν όλο και πιο συχνά, όλο και πιο εξωφρενικά, έτσι σίγουρα θα τραβούσαν την προσοχή. Μικρολεπτομέρειες οι οποίες ακόμη δεν είχαν σημασία θα αποδεικνύονταν πολύ ενδιαφέρουσες, όπως το γεγονός ότι ο αριθμός του λαχείου που κέρδισε δεν υπήρχε, ή πως ο θεός επίσης ήταν ανύπαρκτο πρόσωπο (ο Καν Ένας, πολύ καλή Ομηρική αναφορά). Όλα αυτά ήταν εύκολο να αποκαλυφθούν, και είχε ακόμη πολλές εκπλήξεις. Το καλύτερο κόλπο του το είχε κάνει πριν λίγες ημέρες, όταν οι δήθεν φίλοι του κυρίου X. έπρεπε να ξεγελαστούν. Ο εγωισμός του κ. X. και η ανάγκη του για επίδειξη δεν του βγήκε σε καλό. Οι οδηγίες ήταν απλές: “Θα ανοίξω την πόρτα, και θα τους κάνεις να δουν ένα απλό, ευτελές γούρι. Δεν θα αποκαλυφθείς ή θα βγεις έξω! Θα σταματήσουν να με ενοχλούν και θα συνεχίσουμε τη συνεργασία μας”! Κι όμως αυτές ακριβώς οι οδηγίες το βοήθησαν να στήσει τον ιστό, και πίστευε ότι αυτοί οι τέσσερις θα ήταν η κινητήρια δύναμη της ελευθερίας του... γιατί σύντομα θα καταλάβαιναν τι είχε συμβεί, και θα έρχονταν οι ίδιοι να σπάσουν εν ανάγκη το χρηματοκιβώτιο, και αν δεν το άνοιγε ο ίδιος ο κύριος X. θα ήταν ελεύθερο να φύγει και να κάνει ό,τι θέλει...

Με ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό του και όνειρα ελευθερίας, το αιωνόβιο ξωτικό αποκοιμήθηκε ήσυχα, για πρώτη φορά μετά από καιρό.

6

Στο ίδιο δωμάτιο όπου γεννήθηκε η έμμονη ιδέα στη γνωστή μας πλέον τετράδα, εκείνο το βράδυ βρισκόταν σε εξέλιξη μια φιλική παρτίδα πόκερ. Τα ποτά, η τσόχα και οι μάρκες ήταν εκεί, και έδιναν στους φίλους μας αίσθηση μεγαλείου σαν να βρίσκονται σε καζίνο. Σε έναν ιδιαίτερα ανταγωνιστικό γύρο, όταν τελικά η μπλόφα του N. κατάφερε να πάρει είκοσι εικονικά χιλιάρικά από το τραπέζι, η κυρία M. μισοαστεία - μισοσοβαρά σχολίασε:

“Άς είχα κι εγώ το τετράφυλλο τριφύλλι του X. και θα βλέπατε όλοι σας”! Και άρχισε να γελάει, σταμάτησε όμως απότομα επειδή, με έκδηλη απορία, ο κύριος K. είπε: “Μα το δήθεν γούρι του ήταν ένα μεγάλο πλαστικό λαγοπόδαρο! Όλοι το είδαμε”!

Εκείνη τη στιγμή ο κύριος Λ., με πρόσωπο ωχρο, αναφώνησε: “Παιδιά, μη λέμε μαλακίες τώρα, εκεί μέσα αυτό που υπήρχε ήταν μία από εκείνες τις κινεζικές γάτες με το χεράκι για καλή τύ” –

Αλλά η φράση διακόπηκε από τον ήχο των γυαλιών που σπάνε, καθώς το ποτήρι του κερδισμένου της βραδιάς κυρίου N. έγινε θρύψαλα στο πάτωμα, καθώς έλεγε με φωνή που μόλις ακουγόταν και τον τρόμο ζωγραφισμένο στην όψη του, “Μα ήταν ένα πέταλο, ένα πέταλο”...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΒΕΛΛΑ

Ρενάτα

Η Ρενάτα ήταν η αγαπημένη μου εξαδέλφη. Από πολύ μικρή ηλικία περνούσαμε αρκετές ώρες μαζί, μιας και τα σπίτια μας ήταν πολύ κοντά το ένα στο άλλο. Ρομαντικές ψυχές και οι δύο, χανόμασταν σε έναν κόσμο φαντασίας και ονείρων, χτίζοντας ένα τείχος προστασίας απέναντι στον αληθινό κόσμο.

Το χαρακτηριστικό στην εμφάνισή της ήταν τα υπέροχα μαλλιά της. Μακριά, κόκκινα και ελαφρώς σπαστά, χάιδευαν το λευκό, γεμάτο φακίδες πρόσωπό της και την έκαναν να μοιάζει με μικρή νεράιδα που είχε δραπετεύσει από κάποιο παραμύθι. Της είχα ιδιαίτερη αδυναμία κι αυτό οφειλόταν εν μέρει στη μητέρα μου. Πάντα μιλούσε τόσο όμορφα για την κόρη της αδερφής της και τη χάζευε μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα και αγάπη. Πίστευα πως της θύμιζε τον εαυτό της όταν ήταν παιδί.

Η εξαδέλφη μου με έβλεπε σαν τον πιο κοντινό της άνθρωπο, κάτι σαν τον καλύτερό της φίλο ή τον αγαπημένο της αδερφό. Είχαμε κοινά όνειρα και νιώσαμε κι οι δύο απέραντη χαρά, όταν γίναμε δεκτοί στο Πανεπιστήμιο του Κέιμπριτζ. Ο πρώτος χρόνος φοίτησής μας εκεί ήταν συναρπαστικός. Ανακαλύπταμε τους θησαυρούς του Ουίλιαμ Σαίξπηρ, της Τζέιν Όστεν, του Τσαρλς Ντίκενς, των αδελφών Μπροντέ, του ανατρεπτικού Όσκαρ Ουάιλντ και πολλών άλλων μεγαθηρίων της λογοτεχνίας. Το μέλλον ορθωνόταν μπροστά μας ευοίωνα και γεμάτο συγκινήσεις. Ήμασταν μεθυσμένοι από τα νιάτα μας και ανυποψίαστοι για τις προθέσεις της ζωής.

Ένα απόγευμα, στις αρχές του δεύτερου έτους, η Ρενάτα με φώναξε στο δωμάτιό της. Ήταν αρκετά αναστατωμένη και ιδιαίτερα νευρική. Το πρωί που ξύπνησε, είδε πως η κορνίζα που είχε στο κομοδίνο της ήταν άδεια. Έλειπε η φωτογραφία που είχε με την πολυαγαπημένη της οικογένεια. Γνώριζα πως η οικογένειά της ήταν πολύ σημαντική για εκείνη, ήταν το στήριγμά της. Και η απώλεια αυτής της φωτογραφίας δεν ήταν κάτι που θα το έπαιρνε απηψίιστα. Υπέθετε πως ήταν κάποια κακόγουστη φάρσα ή πως την είχε κλέψει η συγκάτοικος της, η Άλις. Η συγκάτοικος της αρνήθηκε πεισματικά πως είχε κάποια σχέση με αυτό και οι δύο κοπέλες λογομάχησαν. Της είπα να ενημερώσει την αρμόδια διεύθυνση στο πανεπιστήμιο. Σκεφτόμουν πως, αν δεν το είχε κάνει η Άλις, αυτό σήμαινε πως κάποιο άγνωστο πρόσωπο είχε μπει στο δωμάτιό της μυστικά, χωρίς τη θέλησή της. Η Ρενάτα απευθύνθηκε στην αρμόδια διεύθυνση του πανεπιστημίου και ζήτησε να αλλάξει δωμάτιο. Το αίτημά της έγινε δεκτό και έμεινε σε άλλον όροφο και σε άλλον διάδρομο μαζί με μια νέα συγκάτοικο, την Τζόζεφιν.

Μετά από εκείνο το ατυχές περιστατικό, διέκρινα αλλαγές στη συμπεριφορά της εξαδέλφης μου. Το βλέμμα της είχε γίνει καχύποπτο, οι κινήσεις της νευρικές. Τρόμαζε με τον παραμικρό θόρυβο και απέφευγε να γνωρίζει καινούργια άτομα. Μια αόρατη απειλή είχε χτυπήσει την πόρτα της κάμαράς της κι εκείνη την είχε αφήσει διάπλατα ανοιχτή.

Ήθελα να παραμείνω αισιόδοξος, έπεισα τον εαυτό μου πως ήταν απλώς ένα χαζό αστείο, μια πράξη ανωριμότητας. Η πραγματικότητα όμως με διέψευσε. Τρεις μήνες αργότερα, η Ρενάτα ήρθε στο δωμάτιό μου κλαίγοντας. Πάλι κάποιος άγνωστος είχε παραβιάσει τον ιδιωτικό της χώρο και αυτή τη φορά της είχε κλέψει το αγαπημένο της ασημένιο φυλαχτό. Τη

ρώτησα αν υπήρχε περίπτωση να το είχε χάσει, όμως μου είπε πως το φυλαχτό αυτό το είχε πάντα μέσα σ' ένα μικρό πουγκί στο συρτάρι της. Ο δράστης, για ακόμα μία φορά, δεν είχε αφήσει κανένα στοιχείο πίσω του.

Το φυλαχτό αυτό το είχε από πέντε χρονών και της το είχε χαρίσει, η μακαρίτισσα η γιαγιά της. Ήταν το γούρι της αλλά και ένα ενθύμιο μεγάλης συναισθηματικής αξίας. Η αναστάτωση της ήταν τέτοια, που μου φάνηκε πως είχαν αλλοιωθεί μέχρι και τα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Το βλέμμα της είχε σκοτεινιάσει και τα λεπτεπίλεπτα χέρια της έτρεμαν. Πήγα να την αγκαλιάσω για να την ηρεμήσω, όμως εκείνη μού έπιασε με δύναμη το χέρι για να με σταματήσει. Είχε αρχίσει να υποψιάζεται ακόμη κι εμένα.

Μέρα με τη μέρα, η Ρενάτα που γνώριζα και υπεραγαπούσα έδινε τη θέση της σε μια άγνωστη, σκοτεινή φιγούρα. Ο φόβος είχε κουρνιαώσει για τα καλά μέσα της. Περνούσε ώρες στο δωμάτιό της. Παραπονιόταν πως αισθανόταν αδύναμη. Δεν ήθελε να μιλά πολύ, μα ούτε και να ακούει τους άλλους να μιλούν. Επιθυμούσε την απομόνωση. Έβλεπε τρομακτικά όνειρα και η νοσηρή της φαντασία οργίαζε, οδηγώντας τη αρκετές φορές σε παραλήρημα.

Η κυρία Γουίλσον, υπεύθυνη της φοιτητικής εστίας, ενημερώθηκε ξανά και απευθύνθηκε στις τοπικές αρχές. Η αστυνομία έκανε τη δουλειά της, πήρε κατάθεση από τη Ρενάτα, την Τζόζεφιν, εμένα και άλλους συμφοιτητές μας. Ερεύνησε ενδελεχώς στο δωμάτιο και για έναν μήνα περίπου, κάθε βράδυ ένα περιπολικό έκανε περιπολίες γύρω από τη φοιτητική εστία. Οι προσπάθειες εύρεσης του ενόχου δεν απέδωσαν. Η Ρενάτα θεώρησε περιττό να αλλάξει δωμάτιο. Τι νόημα είχε, άλλωστε; Τις πρώτες μέρες μετά το δεύτερο περιστατικό έμενα κι εγώ μαζί τους. Ξαγρυπνούσαμε περιμένοντας τον ένοχο να ξαναχτυπήσει και να τον πιάσουμε στα πράσα. Λες και γνώριζε κάθε μας κίνηση, ήταν εξαφανισμένος. Ποτέ κανείς μας δεν είδε κάτι ύποπτο.

Η Ρενάτα είχε κλονιστεί. Θαρρείς πως όλη της η σιγουριά και η πίστη στη ζωή κρέμονταν από αυτά τα δύο μικρά αντικείμενα. Και μόλις αυτά χάθηκαν, ήταν σαν να έχασε τα πάντα. Η σχολή της επέτρεψε να επιστρέψει στους δικούς της στο Λέστερ και να ξεκουραστεί εκεί για δύο μήνες. Έπειτα, ήρθε το καλοκαίρι. Για την ύλη των μαθημάτων θα την ενημέρωνα εγώ, αν και πλέον είχε χάσει το ενδιαφέρον της για το διάβασμα.

Τον Σεπτέμβρη του 1979 επέστρεψε στο πανεπιστήμιο σε εμφανώς καλύτερη κατάσταση. Είχε πιστέψει πως όλο αυτό ήταν κάτι αμελητέο και δεν θα το άφηνε να σταθεί εμπόδιο στη ζωή της. Αρχισε και πάλι να ενδιαφέρεται για τις σπουδές της και για τη φοιτητική ζωή.

Όλα φαίνονταν πως είχαν βρει τον δρόμο τους μέχρι την πρώτη ημέρα του Νοεμβρίου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ εκείνο το ουρλιαχτό τρόμου και απελπισίας που με έβγαλε από τον βαθύ μου ύπνο. Είχαμε γιορτάσει το προηγούμενο βράδυ το Χάλοουιν σ' ένα πάρτι και, πιωμένος όπως ήμουν, είχα αποκοιμηθεί στο δωμάτιο των κοριτσιών. Το πρώτο πράγμα που είδα, όταν ξύπνησα κατατρομαγμένος, ήταν τη Ρενάτα μπροστά στον καθρέφτη. Έπιασε το κεφάλι της και φώναζε δυνατά: «Όχι πάλι, όχι πάλι!» Κάτι πάνω της ήταν πολύ διαφορετικό. Στην αρχή δεν το κατάλαβα, μετά όμως ήταν προφανές. Τα όμορφα μακριά μαλλιά της δεν υπήρχαν πια. Τη θέση τους είχε πάρει ένα ακανόνιστο καρέ. Το κούρεμα ήταν τόσο άσχημο και τρομακτικό, σαν κάποιος να της είχε κόψει αδέξια και βίαια τα μαλλιά με το μαχαίρι. Μα πώς ήταν δυνατόν να μην είχε καταλάβει κανείς μας τίποτα;

«Κοίτα, Λίο, κοίτα!» φώναξε προς το μέρος μου και με το τρεμάμενο χέρι της έδειξε προς τον καθρέφτη. «ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ Η ΑΡΧΗ» ήταν γραμμένο με κόκκινη μπογιά στην επιφάνειά του. Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Η Τζόζεφιν ήταν κι αυτή απορημένη και φανερά αναστατωμένη. Κοιτούσαμε ο ένας τον άλλον με τρομερή ανησυχία. Ήταν σαν να παίζαμε σε θρίλερ. Τι άλλο θα επακολουθούσε;

«Ποιος θέλει το κακό μου; Ποιος παίζει μαζί μου;» ούρλιαξε η Ρενάτα και ούτε εγώ ούτε η συγγάτοικός της μπορούσαμε να της δώσουμε την απάντηση που έψαχνε.

Οι επόμενες δύο εβδομάδες ήταν καταλυτικές για την ψυχική υγεία της εξαδέλφης μου. Ήταν σε κατάσταση σοκ και δεν ήθελε να μιλήσει σε κανέναν. Προσπαθούσα να την παρηγορήσω, λέγοντάς της πως ο ένοχος θα βρεθεί, όμως δεν ήταν σε θέση να με ακούσει. Άκουγε μόνο τις φωνές που υπήρχαν μέσα στο κεφάλι της. Φωνές που προμήνυαν ένα σκοτεινό μέλλον. Οι αρχές ξεκίνησαν πάλι τις έρευνες, χωρίς όμως να φέρουν αποτέλεσμα. Για λίγες ημέρες, το πανεπιστήμιο είχε κλείσει. Οι

γονείς της Ρενάτας ήρθαν και την πήραν μαζί τους, στο πατρικό της. Γύρισαν στο Λέστερ και δεν ξαναμιλήσαμε για καιρό. Έμαθα πως η κατάστασή της χειροτέρευε συνεχώς. Τελικά, μπήκε σε ψυχιατρική κλινική.

Η ευαίσθητη ιδιοσυγκρασία της δεν μπορούσε να αντέξει αυτό που της συνέβη. Ανησυχούσα για εκείνη, για το μέλλον της, για το δικό μου μέλλον μακριά της. Είχα χάσει την καλύτερή μου φίλη.

Από τότε πέρασαν τρία χρόνια. Και τώρα ήμουν έξω από την ψυχιατρική κλινική όπου νοσηλευόταν. Είχε γιατρευτεί πια και ήταν έτοιμη να βγει στον έξω κόσμο. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Πώς θα αντιδρούσε άραγε όταν θα με έβλεπε; Χαμένος στις σκέψεις μου, δεν αντιλήφθηκα πως είχε έρθει δίπλα μου, κοντά στο παγκάκι που καθόμουν.

«Ρενάτα!» της είπα και αμέσως με αγκάλιασε. Για λίγα λεπτά είχε σταματήσει ο χρόνος.

«Μου έλειπες» μου είπε. Στάθηκα και την κοίταξα. Τα υπέροχα μαλλιά της ήταν και πάλι μακριά και αγκάλιαζαν τους ώμους της. Το χρώμα της είχε επανέλθει και με μεγάλη μου χαρά είδα πως χαμογελούσε.

«Έτοιμη;» της είπα. Σηκώθηκα και της πρόσφερα το μπράτσο μου για να πιαστεί. Δεν ήθελα να καθίσουμε ούτε λεπτό παραπάνω σε εκείνο το μέρος. Δεν ήταν μέρος για τη Ρενάτα αυτό.

«Έτοιμη για τι;» με ρώτησε κάπως απορημένη.

«Για τη νέα σου ζωή» της είπα χαϊδεύοντας της το κεφάλι.

«Δεν ξέρω αν θα είμαι ποτέ ξανά έτοιμη για όλο αυτό. Για το έξω, εννοώ» απάντησε με το πρόσωπο σκυμμένο προς το έδαφος.

«Μα πώς είναι δυνατόν να το λες αυτό, Ρενάτα; Δεν θέλεις να είσαι με τα αγαπημένα σου πρόσωπα; Να κάνεις μια καινούργια αρχή;» απόρησα.

«Αγαπημένε μου Λίο, θα ήμουν ψεύτρα αν έλεγα πως δεν θέλω να δω και πάλι την οικογένειά μου και όλα τα αγαπημένα μου πρόσωπα. Θα υποκρινόμουν, αν έλεγα πως δεν έχω ακόμη τα όνειρα που κάναμε μαζί κάποτε. Μα εμένα η ζωή μου στιγματίστηκε από μια απροσδιόριστη απειλή. Και είναι πιο εύκολο να την αντιμετωπίσω σ' ένα ψυχιατρείο, παρά στον έξω κόσμο. Το έξω είναι τόσο απρόβλεπτο».

Πάγωσα ολόκληρος με αυτές της τις κουβέντες. Της έπιασα το χέρι και προχωρήσαμε μαζί προς το αυτοκίνητο. Μας περίμεναν οι γονείς της και η μητέρα μου. Είχε δίκιο. Κάποτε κάποιος άγνωστος ήθελε το κακό της και κανείς δεν μπορούσε να μας εγγυηθεί ότι αυτή του η επιθυμία δεν σιγόκαιγε ακόμα. Καθώς πλησιάζαμε προς το μαύρο ρέιντζ ρόβερ, κοίταξα ανήσυχος γύρω μας και πίσω μου. Ένας ανεξήγητος φόβος με είχε καταβάλει. Μου φάνηκε πως είδα μια σκιά να κινείται αστραπιαία. Σαν κάποιος να μας παρακολουθούσε. Ή μήπως το μυαλό μου έπαιζε περίεργα παιχνίδια από την αγωνία μου για την αγαπημένη μου εξαδέλφη;

Είδα τη μητέρα μου και τους γονείς της Ρενάτας να μας χαιρετούν χαμογελαστοί. Ανταπέδωσα το χαμόγελο προσποιούμενος τον άνετο. Μέσα μου όμως ήξερα πως εκείνη η απειλητική σκιά παραμόνευε κάπου εκεί κοντά. Τίποτα δεν θα ήταν πια το ίδιο – ποτέ πια!

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΘΗΝΑ

Η Κουτσουπιά και η Νεαρά

Σε μια πολύβουη παραθαλάσσια πόλη, που η παλέτα όποιου την έπλασε βασίστηκε στο πράσινο και το μπλε, φυτεύτηκε μια κουτσουπιά. Το πλούσιο φύλλωμα της με τα πυκνά ροζ-μοβ άνθη της μοιραζόταν την ομορφιά του με τους κατοίκους της πόλης από τα τέλη του χειμώνα έως και την άνοιξη. Είχε το χάρισμα, όπως και όλα τα δέντρα άλλωστε, να αντιλαμβάνεται όλες τις γλώσσες των ανθρώπων και τις λαλιές των ζώων. Κι ήταν αληθινό βάλσαμο και ψυχαγωγία σε μια αιωνόβια ζωή σαν την δική της. Το όνομα που ήταν πιο σύνηθες στον κόσμο των ανθρώπων για εκείνη ήταν το Δέντρο του Ιούδα. Από τα λόγια των ανθρώπων είχε από νωρίς καταλάβει ότι δεν ήταν ό,τι πιο τιμητικό το όνομα της. Μια παρεξήγηση που διαιωνιζόταν ανά τους αιώνες. Ποιος νοιαζόταν πια; Το όνομα της ήταν κουτσουπιά. Δίπλα από τις ρίζες της κουτσουπιάς υπήρχε ένα παγκάκι. Ευτυχές γεγονός για τους πανταχού περιπατητές του παραθαλάσσιου δρόμου, είτε για να ξεποστάσει είτε για να θαυμάσει σε αυτό το αναπάντεχα ήρεμο κομμάτι της πόλης, την απέραντη θάλασσα.

Η κουτσουπιά βρισκόταν σε ένα ιδιαίτερα πλεονεκτικό σημείο. Με δεδομένη την πανοραμική θέα στην θάλασσα αλλά και απέναντι από ένα ενετικό κάστρο που βρίσκονταν σε τόσο καλή κατάσταση ώστε να σε ωθεί να φαντάζεσαι ρομαντικές ιστορίες και επικές μάχες. Η κουτσουπιά ήταν πράγματι πολύ ευχαριστημένη εκεί. Παράλληλα ο κόσμος που περνούσε από δίπλα της συχνά πυκνά την ψυχαγωγούσε με τις συζητήσεις του. Είχε δει μωρά από τα καρότσια τους, να μεγαλώνουν και να κάνουν τα δικά τους μωρά. Μα να, τώρα τελευταία σαν να μην την χωρούσαν οι ρίζες της. Κι έβλεπε κι εκείνα τα περιστέρια με τις μαύρες φτερούγες τους να πετούν και να επιστρέφουν με χιλιάδες εικόνες να της διηγηθούν. Η φίλη της το περιστέρι, η Πολυφτερώτη είχε πετάξει μακρύτερα και από αυτή την χώρα. Θα χάριζα τα όμορφα λουλούδια μου για δυο μικρά φτερά, συνήθιζε να λέει. Μετά κοιτούσε την θάλασσα. Γαλήνευε και άλλη μια μέρα περνούσε.

Τον τελευταίο καιρό μια νεαρή κοπέλα επισκεπτόταν όλο και πιο συχνά το παγκάκι δίπλα στην κουτσουπιά. Είχε συνήθως και μια φίλη ή φίλο μαζί της και συζητούσαν. Το κορίτσι είχε αλήθεια όλες τις εξωτερικές χάρες που μια νεαρή γυναίκα θα ζητούσε. Μακριά μαλλιά μέχρι τους αγκώνες, στήθος στητό από το καλούπι της Αφροδίτης, μια μέση φίνα και λεπτή σαν μπαλαρίνας και γοφούς ωσάν να της τους χάρισε η ίδια η μάνα γη, για να εκπέμπουν γονιμότητα. Συνήθιζε να δαγκώνει όλο αγωνία τα σαρκώδη χείλη της που μιλούσαν ασταμάτητα. Έλεγε για την ζωή της. Το πόσο βαρετά κυλούσαν τα φοιτητικά της χρόνια. Σχολίαζε τους συμφοιτητές της και την κατωτερότητα τους σε σχέση με εκείνη. Κατηγορούσε τους γονείς της για την παρούσα κατάσταση της και τα μίζερα παιδικά της χρόνια. Αναμφισβήτητα δεν είχε ακούσει ποτέ η κουτσουπιά ένα καλό λόγο για κάποιον ή κάτι από αυτά τα κερασένια χείλη. Τους πρώτους μήνες η κουτσουπιά είχε λυπηθεί πολύ το ταλαίπωρο αυτό κορίτσι. Μα όσο περνούσε ο καιρός γινόταν όλο και πιο σκεπτική. Υπήρχε μια ανακούφιση στο άκουσμα του πόνου του άλλου. Γιατί όμως και για πόσο;

Πέρασαν κάποια χρόνια. Το κορίτσι είχε γίνει γυναίκα. Το πρόσωπο της είχε σκληρύνει κάπως. Τα μάτια της δεν είχαν ψήγμα φρεσκάδας πια. Οι επαναλαμβανόμενες διαμαρτυρίες για όλους και τα πάντα είχαν κουράσει τρομερά την κουτσουπιά. Συνειδητοποιούσε ότι αυτό το κορίτσι αποδεχόταν παθητικά ό,τι συνέβαινε γύρω της χωρίς να διαφοροποιεί τις καταστάσεις

ολωσδιόλου από μεριάς της. Πόσο μονότονο! Ήταν μια πράγματι μπερδεμένη προσωπικότητα.

«Δεν αντέχω άλλο την δουλειά μου», δήλωνε η νεαρά. «Οι συνεργάτες μου κάνουν ο καθένας ό,τι θέλει. Και το αφεντικό είναι στο κόσμο του. Και κανείς δεν εκτιμά την δουλειά μου εκεί μέσα. Τόσος κόπος και τόσες ώρες και κανείς δεν με αναγνωρίζει», είπε με μια ανάσα. «Μήπως δίνεις πολύ σημασία σε όλα αυτά; Γιατί δεν διασκεδάζεις λίγο;», είπε η φίλη της κάπως δειλά διακόπτοντας τον οίστρο της. «Μα τι μου λες!», απάντησε η νεαρά με στόμφο. «Να διασκεδάσω; Που; Με κάθε επιπόλαιο αγόρι που μου μιλά; Τι θέλεις να χορεύω και να χαζογελάω σαν καμία ελαφρόμυαλη; Εγώ σπούδασα και ό,τι κάνω θα είναι σπουδαίο. Όμως οι άντρες είναι μη συζητήσιμοι και κενοί. Και οι τρεις δουλειές που δοκίμασα ανούσιες. Και η ζωή μου είναι φρικτή! Φρικτή! Φρικτή!». Ξεφύσησε αναποκοκκινισμένη από την ένταση. Το στήθος της αναπήδησε για λίγο μέσα από το πουκάμισο της. Το βλέμμα ενός νεαρού που περνούσε καρφώθηκε για λίγο εκεί, μα τα αυτιά του έδωσαν εντολή στα πόδια του να βαδίσει πιο γρήγορα.

«Καλύτερα να κρεμαστώ σαν τον Ιούδα σε αυτή την κουτσουπιά, πάρα να συνεχίσω την ζωή αυτή!», είπε η νεαρά. Η κουτσουπιά ανατρίχιασε. Τι λέει αυτό το ανόητο κορίτσι; Αυτή η αιώνια παρεξήγηση θα της φορούσε το βάρος ενός ανθρώπου που δεν ξέρει πώς να ζήσει; Τι λύτρωση να βρει σε αυτή την απεχθή ιδέα; Η φίλη της κοπέλας, της είπε χαϊδεύοντας την στο ώμο: «Έλα τώρα μην λιποψυχάς. Όλοι έχουμε το ρόλο μας και είμαστε χρήσιμοι. Ακόμα και αυτό το άψυχο δέντρο, κοίτα πως ομορφαίνει το τοπίο». «Τότε, εύχομαι να γίνω αυτό το άψυχο δέντρο», είπε η νεαρά.

Σαν από μακρινό όνειρο ήρθε στο μυαλό της κουτσουπιάς μια τρομερή μαγεία που είχε χαθεί στα βάθη των αιώνων. Ήταν, θυμάται, ένα μικρό σποράκι όταν άκουσε την μητέρα της να αναφέρει αυτό το ξόρκι. Η φυλλωσιά της κουτσουπιάς κουνήθηκε σαν να πέρασε από πάνω της ολόκληρος ο Γραίγος I. Το ξόρκι ήταν άραγε υπαρκτό; Σαν ένας άνθρωπος επιθυμούσε να γίνει δέντρο και το δέντρο άνθρωπος, η μαγεία και η φύση το επέτρεπαν αυτό. Η κουτσουπιά δεν το σκέφτηκε παραπάνω. Πήρε το ρίσκο. Ήθελε έστω και για λίγο να νοιώσει όλα αυτά τα συναισθήματα που ακύρωνε και αρνιόταν αυτό το κορίτσι. Θα ήθελα να γίνω αυτό το κορίτσι. Αποφάσισε. Με μιας οι ρίζες της άρχισαν να μεγαλώνουν. Έγιναν ακόμα πιο σκληρές και μυτερές σαν καλοακονισμένες λόγχες. Άρχισαν πελώριες καμπυλωτές να βγαίνουν από την γη και μύρισε υγρό χώμα. Δίχως η κουτσουπιά να έχει πλέον λόγο στον εκφυλισμένο της κορμό είδε τις ρίζες της να καρφώνουν δίχως έλεος τα πλευρά και τα σπλάχνα του κοριτσιού. Η μεγαλύτερη της ρίζα τύλιξε το κεφάλι της, ίσως για να μην δει η κουτσουπιά την φρίκη που θα της προκαλούσε. Γίνονταν όλα τόσο αργά και η κουτσουπιά πονούσε τόσο καθώς ό,τι είχε μέσα της περνούσε στο κορίτσι. Κοίταξε ψηλά και είδε να πετά μπροστά της η φίλη της, το περιστέρι, δεν πρόλαβε να την αποχαιρετήσει. Κι όταν όλοι οι χυμοί της κουτσουπιάς στέγνωσαν και από το τελευταίο βλαστάρι, τότε ο πόνος σώπασε. Η κουτσουπιά γύρισε το κεφάλι της και είδε τον εαυτό της. Κάπως θλιμμένο και μίζερο. Έσκυψε να δει τις ρίζες της και είδε τα χέρια της. Απαλά ροζ, έτοιμα να αγγίξουν, να χαϊδέψουν. Η μεταμόρφωση είχε ολοκληρωθεί. Πέτυχε; Αναρωτήθηκε.

Ένοιωσε μια καυτή λάσπη στον ώμο της. Το περιστέρι που αφοδέυε πάνω της, την έφερε στην πραγματικότητα. Ήταν η Πολυφτερότη! Κοίταξε το περιστέρι επίμονα. Εκείνο δεν της έδωσε καμία σημασία. Κανείς δεν είχε καταλάβει τίποτα. Τα μάγια αλλοίωσαν τον χρόνο προς όφελος της. Η φίλη του κοριτσιού έπιασε τα χέρια της. Πόσο παγωμένα είναι τα χέρια σου, της είπε. Είσαι καλά; Ναι είμαι πολύ καλά! Απάντησε η κουτσουπιά. Μην ανησυχείς θα ζεσταθούν πολύ γρήγορα. Ό,τι είχε συμβεί ήταν ανομολόγητο. Η κουτσουπιά όμως είχε πετύχει το σκοπό της δίχως ίχνος οίκτου προς την κοπέλα.

Δυο φοιτητές πέρασαν από μπροστά τους συζητώντας. Α! Κοίτα ένα δέντρο του Ιούδα! Λένε κρεμάστηκε ο Ιούδας από αυτό. Ανοησίες απάντησε ο άλλος. Έχεις εσύ κάποιον έμπιστο που να ήταν μπροστά να μας το πει; Ρώτησε κυνικά. Κουτσουπιά το λένε κανονικά, είπε ξερά, μου τα έχει μάθει τα δέντρα ο παππούς μου τα καλοκαίρια στο χωριό. Κάποιος θα ζήλεψε την ομορφιά του. Οι φοιτητές γέλασαν και προχώρησαν.

Πάμε; Είπε η κουτσουπιά στην φίλη της νεαράς. Πού να πάμε βρε Ελευθερία; Ρώτησε η κοπέλα απορημένη. Να ζήσουμε! Της απάντησε ζωηρά. Μετά από λίγα χρόνια χαμογελαστές και σπιρτόζες, τα δυο κορίτσια πέρασαν από το ίδιο μέρος. Το δέντρο της κουτσουπιάς είχε μαραθεί και ο δήμος το είχε κόψει για να μην βλάψει τίποτα πέφτοντας. Είχε απομείνει μόνο ένα κουφάρι. Εδώ ήταν μια κουτσουπιά που πήρε την φίλη μου. Είπε η κοπέλα στην Ελευθερία. «Τι εννοείς;», ρώτησε η κουτσουπιά με αγωνία. Ήταν δυνατό να είχε καταλάβει το μυστικό της; «Από την τελευταία φορά που κάτσαμε πριν χρόνια

σε αυτό το παγκάκι είσαι ικανή να κανείς αυτό που θέλεις και είσαι ευτυχισμένη», της είπε γλυκά. «Μα πώς αλλιώς θα με ονόμαζες Ελευθερία;» Απάντησε ήρεμα η κουτσουπιά στην φίλη της, κοιτώντας την αγαπημένη της θάλασσα.

ΞΑΡΧΑΚΟΥ ΕΛΕΝΗ

Το κορίτσι που κυνηγούσε την πεταλούδα

Ένα μικρό κορίτσι ζούσε κοντά στην αρχή ενός δάσους. Ήξερε πως ό,τι κι αν συνέβαινε, δεν έπρεπε να μπει στο δάσος γιατί κρύβονταν εκεί κίνδυνοι που δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει μόνη της. Κάθε μέρα έπαιζε στο λιβάδι κοντά στο σπίτι της και δεν πλησίαζε καθόλου στην είσοδο του δάσους. Κοιτούσε μόνο τα δέντρα από μακριά, προσπαθώντας να διακρίνει κάποια κίνηση.

Ένα πρωινό είδε μια κόκκινη πεταλούδα. Πρώτη φορά έβλεπε κόκκινη πεταλούδα και την πλησίασε για να την παρατηρήσει καλύτερα. Η πεταλούδα πέταξε, το κορίτσι την ακολούθησε και χωρίς να το καταλάβει έφτασε στην είσοδο του δάσους. Η πεταλούδα πάλι πέταξε και χάθηκε μέσα στα δέντρα και το κορίτσι αντιλήφθηκε που βρισκόταν. Φοβισμένη έτρεξε πίσω. Στάθηκε λαχανιασμένη στον κήπο του σπιτιού της και γύρισε να κοιτάξει ξανά το δάσος. Δεν κουνιόταν τίποτα, ούτε καν η πεταλούδα.

Όταν νύχτωσε, ονειρεύτηκε πως είχε προχωρήσει στο δάσος και είδε την πεταλούδα να φτάνει σε ένα ξέφωτο όπου υπήρχαν χιλιάδες σαν αυτήν χιλιάδες κόκκινες πεταλούδες. Προσπάθησε να τις αγγίξει και εκείνες φτερούγισαν.

Την επόμενη μέρα, με την καρδιά της να χτυπάει δυνατά ξαναπήγε στην είσοδο του δάσους. «Ένα βήμα θα κάνω μόνο» σκέφτηκε, «Ένα βήμα να δω πως είναι πιο μέσα». Έκανε το βήμα και εξακολουθούσε να βλέπει μόνο δέντρα. Καμία κίνηση. «Θα κάνω άλλο ένα βήμα», σκέφτηκε.

Δέκα βήματα μετά, ένα πουλί φτερούγισε και το κορίτσι ξαναέτρεξε στο σπίτι του φοβισμένο.

«Ένα πουλί ήταν, γιατί φοβήθηκα τόσο πολύ; Γιατί έτρεξα πίσω;», μονολόγησε. Κοίταξε με απογοήτευση την είσοδο του δάσους.

Όταν βγήκε ο ήλιος, μπήκε πάλι στο δάσος και προσπάθησε να συγκεντρωθεί και να συνηθίσει τους ήχους ώστε να τους αναγνωρίζει και να μην τρομάζει. Προχώρησε λίγο ακόμα μέχρι που αγνά φαινόταν η είσοδος του δάσους. Σταμάτησε και σκέφτηκε πως δε θα μπορούσε να βρει το δρόμο της επιστροφής. Για να μην χαθεί, αποφάσισε να παραμείνει στην είσοδο και να εξερευνήσει τα πάντα εκεί κοντά. Την τρώμαξε ένα ποντικάκι, άκουσε πουλιά να κελαηδούν και είδε κάποια μανιτάρια που δεν ήξερε αν τρώγονται ή όχι. Έτρεξε στο σπίτι πάλι.

Εκείνο το βράδυ, διάβασε ένα βιβλίο που έλεγε ποια μανιτάρια τρώγονται και την επόμενη μέρα ξεκίνησε για το δάσος με ένα καλάθι και λίγη μπογιά. Με την μπογιά έβαφε πέτρες στο μονοπάτι που ακολουθούσε και στο καλάθι έβαζε τα μανιτάρια που πίστευε ότι τρώγονται.

Έτσι πήγε παρακάτω και το δάσος έγινε λίγο πιο σκοτεινό. Η καρδιά της χτυπούσε πάλι δυνατά. Είχε προχωρήσει πολύ κι ούτε την είσοδο έβλεπε ούτε τις κόκκινες πεταλούδες που είχε ονειρευτεί και σε λίγο ο ήλιος θα έσβηνε. Δεν ήταν πια σίγουρη αν θα κατάφερνε να βγει από το δάσος πριν νυχτώσει. Ξεκίνησε το δρόμο της επιστροφής τόσο βιαστικά που σκόνταψε δυο φορές και αγκάθια έσκισαν τα ρούχα της. Τα δέντρα στο σούρουπο έδειχναν πιο πυκνά και τα χαμηλά κλαδιά μπλέκονταν στα μαλλιά της.

Γύρισε στο σπίτι απογοητευμένη. Στην αρχή το δάσος ήταν ένα μυστήριο, μα όσο προχωρούσε μόνο φοβόταν παραπάνω. Αποφάσισε να μην ξαναπάει.

Λίγες μέρες αργότερα, η κόκκινη πεταλούδα ξαναεμφανίστηκε. «Το ήξερα πως κάπου υπήρχαν αυτές οι πεταλούδες!» είπε και τώρα την ακολούθησε. Μπήκε στο δάσος χωρίς να διστάσει γνωρίζοντάς το λίγο καλύτερα από όλες τις προηγούμενες

φορές. Ξαφνικά βρέθηκε σε ένα ξέφωτο. «Για μια στιγμή, αυτό μοιάζει με αυτό που είχα ονειρευτεί και ήταν γεμάτο πεταλούδες!», σκέφτηκε. Μα τώρα δεν υπήρχε καμία! «Πφφφ, όλα αυτά για το τίποτα!»

«Όχι και τόσο για το τίποτα!» άκουσε μια φωνούλα τραγουδιστή σαν τιτίβισμα.

«Ποιος είναι;» ρώτησε τρομαγμένη.

Σε ένα θάμνο μπροστά της πέταξε ένας κοκκινολαίμης.

«Μη φοβάσαι.» της είπε. «Εγώ φοβόμουν πολύ περισσότερο από σένα κάθε φορά που σε έβλεπα να έρχεσαι. Ξέρεις είναι κοινό μυστικό για τα πουλιά πως αν δούμε κάποιον να περνάει από το λιβάδι στο δάσος, μάλλον θα κινδυνεύσουμε. Παρατηρώντας σε κάθε μέρα, σιγά σιγά κατάλαβα ότι κι εσύ φοβόσουν. Πάντα όμως την επόμενη μέρα γυρνούσες και είχες βρει μια λύση για αυτό που σε φόβιζε. Μετά χάθηκες για λίγες μέρες και πραγματικά μου έλειψε αυτή η συνήθεια του να σε παρατηρώ. Μέχρι σήμερα, που έφτασες και πιο μακριά από ποτέ!»

Το κορίτσι προσπαθούσε να καταλάβει τι συνέβαινε. «Δεν γίνεται να σε ακούω να μιλάς» είπε.

Ο κοκκινολαίμης άνοιξε τα φτερά του και πέταξε. Στο κορίτσι φάνηκε πως άνοιξε το ράμφος του σαν να χαμογελούσε.

Είχε φτάσει για πρώτη φορά τόσο μακριά που εκεί δεν είχε πλέον τα σημάδια που είχε βάλει στο μονοπάτι που έπρεπε να ακολουθήσει ώστε να βρει την έξοδο. Αλλά την βρήκε. Και γύρισε σπίτι ασφαλής. Εκείνο το βράδυ ονειρεύτηκε πως πέρα από το ξέφωτο είχε τα αγαπημένα της αγριοβατόμουρα. Δεν ήξερε πως θα τα βρει, αλλά το πρωί ξεκίνησε κρατώντας την μπογιά και το καλάθι της.

ΧΑΜΑΛΑΚΗΣ ΜΑΡΙΟΣ

Η Γάτα Με Το Κόκκινο Ρύγχος

Ελπίζω ότι όταν διατυπώσω τις σκέψεις μου πάνω σ' αυτό το χαρτί, θα ξεπεράσω τον φόβο μου γι' αυτό το τετράποδο θηλαστικό που τόσοι θαύμασαν ανά τους αιώνες, το δάμασαν, το ημέρευαν, το έβαλαν στη ζωή τους ως κατοικίδιο, όπως κι εγώ, μα μία ανάμνηση με κάνει και ιδρώνω και φοβάμαι, φοβάμαι, φοβάμαι όταν αυτή με περιτριγυρίζει.

Η γάτα αποταυρίζεται πάνω στο υποκίτρινο χαλί μου, με μοτίβο ρομβοειδείς σκάλες στο χρώμα της μουστάρδας, μ' ένα επίσης μουσταρδί τετράγωνο στη μέση κάθε ρόμβου. Έχει γύρει στο ένα πλευρό και δεν τη νοιάζει τι γράφω, δεν τη νοιάζει τι σκέφτομαι, εκεί απλά γλείφεται και με καρφώνει μ' αυτά τα κίτρινα μάτια της. Πιθανότατα δαισιθάνεται το φόβο μου, η ουρά της κινείται ρυθμικά και χτυπάει το χαλί μου.

Η απόσταση από το πατρικό μου μέχρι εδώ είναι τρεις ώρες με το αεροπλάνο και από τη στιγμή, που θα πατήσουμε στεριά, μια ώρα ακόμη με το αυτοκίνητο. Εδώ, λοιπόν, μακριά από την πίεση της οικογένειας μου, το μυαλό μου οργιάζει, η νοσταλγία μετατρέπει την κάθε αποκρουστική και άγευστη ανάμνηση στο πιο γλυκό μέλι, σε πετιμέζι, που 'χεις ξεχάσει στο ντουλάπι κάτω από τον νεροχύτη της κουζίνας, γιατί δεν ξέρεις που θα το χρησιμοποιήσεις, ή ανησυχείς πως αν το φας θα σε λιγώσει. Στο τέλος, η νοσταλγία γίνεται φίλη σου, μαθαίνεις να συμφιλιώνεσαι, είναι μάλλον ένας από τους αμυντικούς μηχανισμούς του ανθρώπου.

Αν θέλετε να μάθετε για μία από αυτές τις αποκρουστικές αναμνήσεις, απλά διαβάστε, αν δεν θέλετε, κάψτε το χαρτί που κρατάτε. Εσείς κρατάτε τον αναπτήρα, το σπέρτο, κάθεστε μπροστά σε αναμμένο τζάκι. Κι αν δεν έχετε κάτι από αυτά, απλά βρέξτε το, με νερό, με σάλιο, κάντε το χαρτοπολτό κι έπειτα είστε ελεύθεροι να συνεχίσετε τη ζωή σας.

Στο δωμάτιο του αδερφού μου υπήρχε μια κόκκινη φλοκάτη, που πλημμυρίζει το μυαλό μου, γίνεται ένα με το αίμα μου, τη νιόθω να σέρνεται κάτω από το δέρμα μου κι ανατριχιάζω. Αυτό το δωμάτιο ανήκε κάποτε σ' ένα θείο μας, που είχε κρεμαστεί απ' τη δοκό του παραθύρου, χωρίς ν' αφήσει κάποιο σημείωμα. Παιδιά δεν είχε, μόνο μία χιονόλευκη γάτα, που έμεινε κληρονομιά μαζί με το δωμάτιο και τα παράξενα σκληρόδετα βιβλία του, που σχεδόν κανένας δεν τα διάβασε. Ο μοναδικός κληρονόμος ήταν ο πατέρας μας και το ανακαίνισε. Ήταν πετρόκτιστο, με λευκούς αρμούς, όμως ο πρώτος κάτοικος, ο αδερφός μου, μετά την ανακαίνιση είχε τη δική του αισθητική. Πρόσθεσε μερικές χαλαρωτικές πινελιές, όπως ένα ιγκουάνα με κόκκινη λάμπα θέρμανσης, ένα σταχτοδοχείο μ' ένα Τζαμαϊκανό, που ξεκουράζονταν ακουμπώντας σ' ένα φοίνικα, καπνίζοντας ένα στριφτό όσο το κεφάλι του.

Εκεί μαζεύτηκε το παρεάκι του αδερφού μου να δουν όλοι μαζί στο βίντεο τον Άρνολντ στην 'Ολική Επαναφορά', τα κορίτσια με τις φουστίτσες, προκαλώντας ρίγη στα αγόρια, που προσπαθούσαν να ρίξουν μια κλεφτή ματιά από κάτω. Το τασάκι γέμιζε σιγά-σιγά από τσιγάρα κάθε είδους, στριφτά, εργοστασιακά, μικρά, μα και μεγάλα. Τα αγόρια με τα κοντομάνικά τους είχαν καρφάκια, φτιαγμένα μ' ένα κιλό ζελέ και μύριζαν ιδρώτα και φθηνό άρωμα, κι αποσμητικό ούτε για δείγμα. Τα κορίτσια όμως δε νοιάζονταν, ήταν κι αυτά ξαναμμένα και χάιδευαν τα καρφάκια των αγοριών. Εμένα μ' άρεσε να κάθομαι κάτω στο τσιμέντο, γιατί ήταν πιο δροσερά.

Σε λίγο, όλα τα μάτια που έβλεπα, θες απ' την λάμπα, θες απ' τον καπνό, θες απ' τον μπάφο, εγώ τα έβλεπα κόκκινα και του Άρνολντ ήταν κόκκινα, έτοιμα να ξεχυθούν από τις κόγχες τους. Η τηλεόραση ήταν στη διαπασών και μόλις πρήστηκε η γλώσσα του και τα μάτια του, έσκασαν μ' ένα δυνατό 'Μπαμ'. Τότε, τα κορίτσια ούρλιαξαν και χώθηκαν στις μασχάλες και στους λαιμούς των αγοριών. Εγώ έβλεπα το κλουβί, κάποιος το ξέχασε ανοιχτό. Το ιγκουάνα φοβήθηκε,

έδωσε ένα σάλτο και προσγειώθηκε στο τσιμεντένιο πάτωμα. Στο κλουβί του έμεινε η λάμπα, που κουνιόταν πέρα-δώθε σαν εκκρεμές.

Η γάτα μου άλλαξε πλευρό, μα τώρα δεν ήταν στο σπίτι μου, δεν ήταν στο χαλί μου, ήταν στη φλοκάτη του αδερφού μου, πριν είκοσι χρόνια. Ακούει το γδάρσιμο των νυχιών στο τσιμέντο, πρώτα γύρισε το αυτί της κι ύστερα με την άκρη του ματιού της συνέλαβε την ουρά του ιγκουάνα. Το κορμί της γύρισε σαν σφουγγάρι, πρώτα το πάνω μισό κορμί και μετά ακολούθησε το κάτω μισό. Το πόδι της τεντώθηκε και τα νύχια της γαντζώθηκαν από το τραχύ του δέρμα και τα δόντια της μπήχτηκαν στο λαιμό του. Δε μπόρεσε να τσιρίζει, γιατί οι πνεύμονές του γέμισαν με αίμα.

Ξαφνικά, οι τσιρίδες ενός κοριτσιού έκαναν το τύμπανο του αδερφού μου να βουίζει. Ακολούθησαν κι άλλες φωνές πιο δυνατές και από τα κορίτσια και από τ' αγόρια. Μειμιάς όλοι σηκώθηκαν απ' το ντιβάνι και απ' το κρεβάτι και βγήκαν έξω. Εγώ έμεινα μέσα, η γάτα με κοίταζε κατάματα, ενώ έσταζαν από το στόμα της σκούροι λεκέδες. Η ραχοκοκαλιά της μαζί με τη γούνα της τεντώθηκαν, τα πόδια της ίσιωναν, η ουρά της κουνιόταν πέρα-δώθε, το κεφάλι της ήταν σκυμμένο και τ' αυτιά της μαζεμένα. Έγλειψε το αίμα από το ρύγχος της και μου επιτέθηκε. Μου έσκισε το βλέφαρο και το κούτελο, οι άλλοι απ' έξω συνέχισαν να ουρλιάζουν, κι ο αδερφός μου μπήκε μέσα και τη χτύπησε μ' ένα μαδέρι. Η γάτα έπεσε νεκρή πάνω στην κόκκινη φλοκάτη και από το στόμα της έσταζαν σάλια και αίμα.

Η γάτα μου ήταν τώρα μαζί μου, στο υποκίτρινο χαλί μου. Ταρακουνήθηκα, όπως όταν κάποιος βγαίνει από την ονειροπόληση στον πραγματικό κόσμο. Κάτι έσταζε πάνω στο χέρι μου και δεν μπορούσα να δω καλά. Γύρισε και με κοίταξε κατάματα και το ρύγχος ήταν πασαλειμμένο μ' ένα σκούρο λεκέ, και στη δεξιά της πατούσα έπαιζε με κάτι στρογγυλό, έπαιζε, έπαιζε..... ΈΠΑΙΖΕ..... ΜΕ ΤΟ ΜΑΤΙ ΜΟΥ!

ΣΚΕΠΑΣΘΙΑΝΟΥ ΜΑΡΙΑ

LATTUGA

Μέσα στο Garrison μου στις παγωμένες κορυφές του Ironthorn περιμέναμε όλοι σιωπηλοί την επιστροφή της Bizu. Ανά συχνά διαστήματα τα ξύλινα δοκάρια της οροφής έτριζαν από τον απόκοσμο θόρυβο σαν το βουητό που βγαίνει από τα κατάβαθα της γης την ώρα του σεισμού, τόσο που φοβόμουν ότι την επόμενη φορά που θα συμβεί θα μας πέσει στο κεφάλι.

Ο Weylin με τον Starblazer καθόταν στο κεντρικό τραπέζι με τους χάρτες της χώρας, πίνοντας ζεστό κρασί με πιπέρι, και προσπαθούσαν όσο πιο χαμηλόφωνα γινόταν να βρουν ένα πλάνο πως να κινηθούμε, αν όντως αυτό που μέρες πριν ακούγαμε και φοβόμαστε έχει όντως συμβεί και η Bizu το επιβεβαιώσει. Η Lioness, η μικροκαμωμένη μάγισσα μας, ξεφύλλιζε για χιλιοστή φορά το τεράστιο εγχειρίδιο μαγισσών που ανήκε στην οικογένεια της πέντε αιώνες τώρα και με τη σειρά της το κληρονόμησε και αυτή. Δεν μπορούσα να ακούω άλλο ούτε τον ήχο από τις σελίδες που με μανία άλλαζε. Δεν υπήρχε τίποτα καινούριο εκεί μέσα για να μας βοηθήσει και δεν μπορούσε να το δεχθεί. Ο τρόμος είχε σκοτεινιάσει τόσο τα μάτια της που από πράσινα φαίνονταν μαύρα και τα πορτοκαλί μαλλιά της, που άλλοτε σε τύφλωνε η λάμψη τους, είχαν και αυτά θαμπώσει. Τίποτα δεν μου θύμιζε το φωτεινό πρόσωπο που γνώρισα με το εγκάρδιο χαμόγελο και ένα αστείο πάντα έτοιμο να σου φτιάξει το κέφι. Σαν τρομαγμένο πουλάκι είχε κουλουριαστεί στο κρεβάτι μου και έμοιαζε να προσπαθεί απλά να καταστρέψει το βιβλίο και όχι να το μελετήσει.

“Άνθρωποι...” σκέφτηκα, “μια πανίσχυρη μάγισσα και όμως κάνει σαν φοβισμένο παιδί.”

Από την άλλη η Helder, το μεγαλόσωμο nightelf της συντροφιάς μας, κοιμόταν στο ανάκλιτρο, που ούτε τη χωρούσε καλά καλά και τα τεράστια πόδια της κρέμονταν κάτω, δίπλα στην βιβλιοθήκη σαν να μην συνέβαινε τίποτα απολύτως. Το τόξο και τα βέλη της ήταν πεταμένα στο δέρμα αρκούδας στο πάτωμα δίπλα στο μικρο τιγράκι που είχε πάντα συντροφιά της ως pet και ομοίως κοιμόταν τον ύπνο του “δικαίου”.

Ένα κρύο ρεύμα με διαπέρασε και είδα τη φωτιά στο κέντρο του σπιτιού να είναι έτοιμη να σβήσει.

“Που πας, τρελάθηκες;” έντρομη η φωνή της Lioness με σάστισε.

“Να φέρω ξύλα.”

“Είσαι καθόλου καλά; Θα βγεις έξω; Αυτοί πετάνε! Αν σε δουν;”

“Δεν έχω σκοπό να σωθώ από τους δράκους αλλά να πεθάνω από το κρύο.”

Το κρύο έξω ήταν αφόρητο, τα χιονισμένα έλατα γονάτιζαν από τον αέρα και το χιόνι έπεφτε ασταμάτητα. Ο ουρανός όμως είχε βαφτεί σε κόκκινο χρώμα και μαύροι καπνοί ολόγυρα σου έκοβαν την ανάσα. Όλες οι γύρω πόλεις καίγονταν. Ούτε αν ήταν μέρα ή νύχτα δεν μπορούσα να προσδιορίσω. Πριν πόσες ώρες έφυγε η Bizu; Ή μήπως ήταν μέρες; Ο χρόνος πάγωσε ξαφνικά. Τίποτα πια δεν θα ήταν το ίδιο!

Ο ήχος αυτός από που ερχόταν, όμως; Προσπαθούσα να αφουγκραστώ αλλά η δύναμη του ανέμου με μπερδευε. Σαν καλπασμός ακουγόταν. Πέταξα τα ξύλα, που κρατούσα και μπήκα τρέχοντας στο σπίτι.

“Άλογα...Ερχονται άλογα!! Lioness κανε τους όλους άορατους.”

“Και εσύ;”

“Άσε εμένα.”

“Μα εσύ...”

“Ξέρω Lioness. Είμαι High Elf και κινδυνεύω περισσότερο από όλους σας μιας και τη δική μου φατρία κυνηγούν οι δράκοι. Κανε αυτό που σου είπα σε παρακαλώ γιατί δεν έχουμε πολύ χρόνο, πλησιάζουν. Έχω τα δικά μου spells οπότε μην

ανησυχείς.”

Πήρα το σπαθί μου και μπήκα στις ξύλινες σανίδες του τοίχου που είχα μετατρέψει σε κρυψώνα όταν πρωτοέχτισα το Garrison.

Η πόρτα άνοιξε με δύναμη. Για λίγο σιωπή.

“Lat; Είσαι εδώ; Lat;”

Αυτή την φωνή την γνωρίζω...

“Amezan;”

“Που είσαι κρυμμένη; Βγες για μια μεγάλη αγκαλιά που τόσα χρόνια μου χρωστάς μιας και έριξες μαύρη πέτρα πίσω σου!!”

“Είσαι ο πιο τρελός άνθρωπος που έχω γνωρίσει ποτέ!! “πέταξα το σπαθί μου και έτρεξα στην αγκαλιά της.

“Και εσύ το πιο όμορφο αλλά αιμοβόρο High Elf που συνάντησα ποτέ. Μας έχει λείψει πολύ η παρουσία σου στο Ironforge, αλλά όχι οι πληγές από το σπαθί σου την ώρα της εκπαίδευσης.”

Το τρανταχτό της γέλιο γέμισε το χώρο. Πάντα έτσι ήταν. Γεμάτη καυστικό χιούμορ. Χυμώδης και πανέμορφη αλλά έτοιμη να σε σαρώσει χωρίς λόγο πολλές φορές.

“Πως με βρήκες;”

“Αυτό το ανόητο πλάσμα που ήρθε για πληροφορίες με θυμήθηκε. Τα είπαμε και ήρθα μαζί της.”

“Βρήκες τη Bizu; Και που είναι;”

“Κάπου εδώ θεωρητικά, αλλά που να τη δει κανείς αφού μου φτάνει μέχρι το γόνατο!” γελούσε με τα δικά της αστεία. Ήταν τόσο παιδί ώρες ώρες !!

Το μικρό gnome με το ζόρι άνοιξε την εξώπορτα και μπήκε μέσα λαχανιασμένο.

“Bizu μου, είσαι καλά;”

“Ναι Lat μια χαρά αν εξαιρέσεις ότι ταξιδεύω τόσες ώρες με τον πιο εκνευριστικό άνθρωπο σε όλο το Kalimdore.”

“Έλα να καθίσουμε με τον Star και τον Weylyn να σου βάλουν λίγο από το κρασί τους να ζεσταθείς και να μας πείτε τι μάθατε.”

“Μα που είναι;”

“Αα ναι αυτό το ξέχασα...!”

Όταν η Lioness γινόταν αόρατη, μαζί με όποιον τυχόν άλλον έκανε, δεν έβλεπε ούτε άκουγε. Είχαμε βρει ένα ξόρκι που μπορούσα και εγώ να κάνω ώστε να την ειδοποιώ και να επανέρχεται.

“Τα πράγματα είναι πιο σοβαρά από όσο υπολογίζαμε.” ξεκίνησε η Bizu.

“Οι δράκοι, που πριν 1000 χρόνια κατάφεραν τα High Elves να φυλακίσουν στο κέντρο του πλανήτη, βρήκαν τρόπο να χρησιμοποιήσουν μαγεία και να πάρουν με το μέρος τους τον Ethera.”

“Ποιον Ethera; Τι λες; Τον elder μας; Πως είναι δυνατόν;”

“Όλα είναι δυνατά αν είσαι τόσο υπερόπτης και φιλόδοξος όσο εκείνος Lat.” το μίσος ήταν εμφανέστατο στη φωνή της Amezan.

“Ακριβώς! Τέλος πάντων...!! Όταν ο Etheras πάσχιζε να ενώσει με ειρήνη όλες τις φατρίες πιστέψαμε ότι το έκανε για το καλό του κόσμου μας. Όμως εκείνος είχε σαφέστατα αλλά σχέδια.

Το αποτέλεσμα το ξέρουμε όλοι, πήρε με το μέρος του τους λύκους και τους ταύρους και όλοι οι υπόλοιποι ξεσηκώθηκαν εναντίον του. Το πλάνο του όμως ήταν να έχει συμμάχους υπέρ των δράκων και να θυσιάσει ανθρώπους για να λυθεί το ξόρκι που τους κρατούσε φυλακισμένους. Όσοι άνθρωποι πήγαν μαζί του έπεσαν στην καυτή λάβα για να λυθεί το ξόρκι. Δεν ήξερε όμως ότι οι δράκοι είχαν και αυτοί τα δικά τους σχέδια.

Οι δυνάμεις του Ethera ως elder ήταν αυτό που χρειάζονταν για να αναγεννηθούν και έτσι το μόνο που ήθελαν ήταν να τον σκοτώσουν. Μόλις ο Etheras το κατάλαβε, με ένα ξόρκι μεταβίβασε όλες του τις δυνάμεις στον αμέσως επόμενο ιεραρχικά. Αυτό ήταν κάτι που οι δράκοι δεν το υπολόγιζαν. Τώρα ψάχνουν αυτόν που πλέον είναι elder στη θέση του και αυτή είσαι

εσύ Lat.”

“Πως είναι δυνατόν; Και εσείς πως τα γνωρίζετε όλα αυτά;”

“Ήμουν μπροστά, Lat, όταν συνέβησαν όλα.”είπε η Amezan, “Ήμουν μπροστά και είδα το θάνατο του με τα μάτια μου. Ήρθε η ώρα να πάψεις να κρύβεσαι και να πολεμήσεις. Όλο αυτό το κακό που γίνεται είναι απλά για να βρουν εσένα.

“Δεν μπορούμε έτσι απλά να να το δεχτούμε αυτό” είπε φανερά εκνευρισμένος ο Starblazer.

“Δεν μπορεί ο πόλεμος να εξαρτάται μόνο από έναν.”

“Ούτε μπορούμε να την αφήσουμε να θυσιαστεί για όλους μας.” συμπλήρωσε ο Weylin.

“Δεν θα θυσιαστεί για όλους μας, θα πάμε όλοι μαζί όπως κάνουμε πάντα .” ήταν η σειρά της Helder να μιλήσει

“Όλοι μαζί είμαστε δυνατοί.”

“Lioness είσαι σίγουρη για αυτό που λες ;”

“Ναι Lat,είμαι σίγουρη, δεν θα σε αφήσουμε μόνη.”

“Χρειάζομαι λίγο χρόνο να σκεφτώ. Ειλικρινά χρειάζομαι λίγο χρόνο.”

“Δεν έχουμε πάρα πολύ χρόνο στη διάθεσή μας, πόλεις καταστρέφονται και χωριά καίγονται, άνθρωποι πεθαίνουν, δεν έχεις πολλά περιθώρια: ή θα αφήσεις τον κόσμο να καταστραφεί ή θα κάνεις κάτι για αυτό.”

Τα καυστικά αλλά στοχευμένα λόγια της Amezan χτύπησαν την πιο ευαίσθητη χορδή μου. Ναι, είχα αποφασίσει να απομακρυνθώ τόσα χρόνια για να αποφύγω καταστάσεις οι οποίες μου ήταν απεχθείς ,όμως τώρα ήταν στο χέρι μου και έπρεπε να κάνω κάτι για αυτό... για τους δικούς μου και για όλες τις φατρίες του Kalimdor.

“Χρειάζομαι λίγο αέρα” είπα και σηκώθηκα.

Στον ορίζοντα δεν είχε αλλάξει τίποτα. Ο παγωμένος αέρας έκανε το πρόσωπό μου να πονάει. Ήμουν όντως εγώ αυτή που θα άλλαζε τα πάντα; Και αν δεν ήμουν, θα θυσιάζα έτσι την ομάδα μου; Κοίταξα τον ουρανό που καιγόταν κυριολεκτικά . Ναι θα ήταν πολύ μικρή θυσία αν όντως στο τέλος τα καταφέρναμε.

“ Ετοιμάστε ό,τι χρειάζεστε. Με το πρώτο φως ξεκινάμε.”

Ένιωσα το αίμα καυτό να κυλάει στο σώμα μου.

Κοίταξα τους φίλους μου που με κοιτούσαν με μάτια δακρυσμένα. Μα γιατί είναι τόσο θλιμμένα τα πρόσωπα τους; Το στόχο μας τον πετύχαμε. Ο πρώτος δράκος ήταν ήδη μπροστά μου νεκρός και οι άλλοι τέσσερις υποκλίνονταν σε αυτόν που σκότωσε τον αρχηγό τους. Στο σπαθί μου ...!

Όμως ...ένοιθα τη ζωή να φεύγει από μέσα μου. Τα γόνατα μου λύγισαν, δεν μπόρεσαν να κρατήσουν άλλο το σώμα μου όρθιο.

Μα γιατί;

Την κοίταξα γεμάτη απορία.

“Ψάχνεις απαντήσεις που δεν θες να μάθεις, Lattuga, στην ουσία. Πάντα έδειχνες υπεράνω όλων μας. Από την αρχή μας έβλεπες ως κατώτερα πλάσματα. Και εσύ η δήθεν μεγάλη ηρωίδα. Η πάντα μεγαλόκαρδη και έτοιμη να θυσιάσει τη ζωή της για το κοινό καλό... Σας δόθηκαν απλόχερα οι δυνάμεις του κόσμου όλου χωρίς να κοπιάσετε και χωρίς να τις θέλετε.

Δεν αξίζετε όλη αυτή τη δύναμη. Δεν είστε ικανοί να την κατανοήσετε καν. Εγώ σκότωσα και τον Ethera ναι, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Τώρα όλη σας η δύναμη είναι δική μου. Εγώ ξέρω να τη διαχειριστώ όπως πρέπει. Εσύ ως δειλή κρύφτηκες στα βουνά και ο Etheras νόμιζε πως θα φτιάξει έναν καλύτερο κόσμο. Δεν έχετε ιδέα όμως πόσο ‘μικροί’ είστε με αυτές τις πεπαλαιωμένες ιδέες και τους ανόητους νόμους σας. Τώρα θα πάρω ό,τι μου αξίζει δικαιοματικά και θα είμαι ο πρώτος άνθρωπος που κατακτά αυτή τη δύναμη. Η φατρία σας θα σβήσει σαν να μην υπήρξατε ποτέ. “

“Γιατί ;”

“Γιατί βαρέθηκα να είμαι στη σκιά σας ξέροντας πόσες δυνατότητες έχω που ποτέ δεν θα βγουν στο φως. Είμαι καλύτερη από όλους σας και κυρίως από εσένα. Σε χρειαζόμουν μόνο για να σκοτώσεις τον αρχηγό τους. Τώρα με αυτούς υποτακτικούς

μου και τις δυνάμεις σου θα κυριαρχήσω στο Kalimdor.”

“Ήσουν σαν αδερφή για εμένα...”

“Είσαι τόσο παιδιάστικα ανόητη μερικές φορές...”

Ήξερα ότι από εδώ δεν θα έφευγε κανείς ζωντανός ... Κοίταξα τη μικρή μου μάγισσα...εκείνη κατάλαβε αμέσως ... ήρθε κοντά και έπιασε το χέρι μου. Όλη μου η δύναμη με ένα εκτυφλωτικό φως που μόνο εγώ μπορούσα να δω βγήκε από μέσα μου. Της έβαλα το σπαθί στο χέρι...!

“Όχι Amezan, δεν θα είσαι εσύ ο πρώτος άνθρωπος. Λυπάμαι μόνο για όσα ζήσαμε μαζί. Σε λυπάμαι... Εγώ πάω σε ένα καλύτερο μέρος,εσύ όμως; Lioness, ξέρεις τι πρέπει να κάνεις από εδώ και πέρα. Να είσαι δίκαιη και σοφή. Να αποφασίζεις πάντα με τη συνείδηση σου...”

Την ώρα που η ψυχή μου έφευγε για το μεγάλο ταξίδι του ουρανού, την είχαν ήδη σκοτώσει...

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑ

Το Σταυροδρόμι

Όπως κάθε μέρα, έτσι και σήμερα δεν άλλαξα τη ρουτίνα μου. Κατέβηκα τη μεγάλη σκάλα φορώντας το μαύρο φόρεμά μου και τον κολλαριστό άσπρο μου γιακά, με τα κλειδιά περασμένα στη μέση μου, με τη δερμάτινη ζώνη να εξέχει και να προσπαθώ να τη μαζέψω. Ούτε αυτό όμως δεν μπορούσε να σβήσει το χαμόγελο από το πρόσωπό μου. Ήταν η μέρα μου.

Ο κύρης του σπιτιού, όπως πάντα έτσι και σήμερα από το πρωί κλεισμένος στο γραφείο του να δίνει εντολές για εξαγωγές προϊόντων από τις αποικιοκρατικές του επιχειρήσεις, χωρίς έλεος και να συμπεριφέρεται σαν να μην υπάρχει αύριο.

Το δικό μου, όμως, σχέδιο απλό και ξεκάθαρο. Ως η οικονόμος του σπιτιού, και η μοναδική από το προσωπικό που μιλάει ελληνικά, θα έκανα ό,τι περνάει από το χέρι μου για να έχω ξεμπερδέψει από τα καθήκοντά μου πριν τα μεσάνυχτα. Ήθελα να είμαι έτοιμη να φύγω νωρίς. Το νησί που βρισκόμαστε είναι έρημο και φυσικά για την ιεροτελεστία μου ό,τι έπρεπε.

Η μέρα φαινόταν γεμάτη και ατελείωτη. Τα κρεβάτια στρώθηκαν, τα πατώματα έλαμψαν από καθαριότητα, τα τραπέζια στολίστηκαν και περίμενα τους κύρηδες να καταβροχθίσουν τα καλύτερα εδέσματα, κουρτίνες κρεμάστηκαν, σκάλες ντύθηκαν χρυσά χαλιά, και όλα αυτά γιατί θα ερχόταν ο πρώην πρέσβης της Μεγάλης Βρετανίας για μία νύχτα μόνο.

Το πλάνο μου όμως δεν άλλαζε... θα έφευγα τα μεσάνυχτα ακριβώς.

Οι προσκεκλημένοι έφτασαν μετά κόπων και βασάνων. Τα μέσα μεταφοράς ήταν πρωτόγονα εκείνη την εποχή. Όταν όμως αντίκρισαν το τραπέζι η αδιαθεσία φάνηκε να χάνεται. Αφού σερβιρίστηκε το δείπνο και οι υπηρέτες αποχώρησαν πλην δυο σερβιτόρων, βρήκα ευκαιρία και το έσκασα.

Ανέβηκα γρήγορα στη σοφίτα που είχα το δωμάτιό μου και πήρα την τσάντα μου, η οποία έμοιαζε με γιατρού. Έφυγα από την πίσω πόρτα και κατάφερα να πάρω το δρόμο πίσω από κάτι βράχους χωρίς να γίνω αντιληπτή.

Έβρεχε τόσο πολύ που με το ζόρι μπορούσα να κρατήσω τη κάπα μου πάνω από το κεφάλι μου. Όμως τίποτα δεν με εμπόδιζε από το να βρω το σταυροδρόμι της Κυράς. Το μέρος αυτό στο νησί ήταν ξακουστό σε εμάς. Όμως ούτε πολλοί ντόπιοι, ούτε βέβαια και ξένοι το ήξεραν.

Μόλις που σταματούσε η βροχή, όταν κατάλαβα που είχα φτάσει. Το τέλειο σκηνικό ξετυλίχτηκε στα μάτια μου. Πατούσα το κέντρο του σταυροδρομιού. Χωρίς δεύτερη σκέψη άνοιξα την τσάντα μου, έβγαλα πέντε κόκκινα κεριά και το σεντόνι όπου είχα σχεδιάσει τη σφραγίδα. Το άπλωσα με τη σωστή κατεύθυνση, άναψα τα κεριά και έκατσα στο κέντρο.

Τα λόγια βγήκαν από το στόμα δίχως φόβο και κόπο. Κανείς δεν τόλμησε ποτέ να το κάνει. Κανείς ποτέ δεν τόλμησε να καλέσει τον ίδιο τον διάβολο. Το ξόρκι πολύ παλιό, από αυτά που χάνονται στους αιώνες και γίνονται μύθοι. Τα λόγια όμως δεν σβήνονται έτσι εύκολα.

Η καρδιά μου έτοιμη να σπάσει, όταν η αλληλουχία των λέξεων σπάει από δυνατά βήματα στο χώμα. Ήμουν ήδη όρθια αλλά ακίνητη και τα χέρια μου πίσω από την πλάτη. Μπροστά μου, όμως, ένας γεροδεμένος ψήλος άντρας με σκούρα ρούχα και βλέμμα που έσπαγε κόκαλα. Μόνο η εμφάνιση του ήταν αρκετή...

Δεν μιλούσε κανένας μας. Κοιταζόμαστε και επεξεργαζόμαστε αυτό που ήταν αδιανόητο για τον καθένα ξεχωριστά. Μια ερώτηση έσπασε όμως την σιωπή. Μια αναπάντεχη ερώτηση...

«Τι γυρεύεις από έμενα, μικρή μου;»

Η αλήθεια της με χτύπησε στο πρόσωπό χειρότερα από ότι περίμενα. Δεν ήξερα τι να απαντήσω.

«Δεν θέλω πλούτη, ούτε δημοσιότητα» είπα και το μετάνιωσα αμέσως.

«Ξέρεις ποιος είμαι εγώ, σωστά;» η βαθιά και απόκοσμη φωνή του μου τρύπησε την ψυχή και κατάπια τη γλώσσα μου.

Όμως δεν το έδειξα και βρήκα το κουράγιο να συνεχίσω.

«Φυσικά και ξέρω. Γνωρίζω επίσης ότι προσπάθησαν και άλλοι αλλά δεν τα κατάφεραν και από το βλέμμα σου καταλαβαίνω ότι εγώ είμαι αυτή που σε έχει φέρει σε αυτό το σταυροδρόμι» το στόμα μου βγήκε εκτός ελέγχου.

«Μάλιστα. Τι θες να κερδίσεις από έμενα όμως δεν ξέρω. Λεφτά δεν θες. Δημοσιότητα δε θες». Η σοβαρότητα και συνάμα η ελαφρότητα με την οποία ξεστόμιζε τα λόγια του με έκαναν να σπαρταράω από αγωνία.

«ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ» είπα με πυγμή. Κανείς θα περίμενε να γελάσει, αλλά ούτε που αντέδρασε.

«Την ψυχή πως θα την πάρω αν ζήσεις αιώνια;» τα λόγια του ήταν αρκετά και κάθε άλλη αντίδραση θα ήταν περιττή, αφού η ερώτηση του ήταν εύλογη.

Τότε ήταν η στιγμή μου. Το μεγάλο μου όπλο... Τα μάτια μου βούρκωσαν από την αγωνία και έφερα τα χέρια μου μπροστά. Ήταν γεμάτα αίματα. Βλέπετε το τελετουργικό απαιτούσε τη ζωή όποιου είχε την απαίτηση να καλέσει τον Εωσφόρο με σάρκα και οστά.

Τον είχα παγιδέψει. Πήρα την ίδια μου τη ζωή και με αυτό τον τρόπο δεν μπορούσε να φύγει. Το τελετουργικό επίσης απαιτούσε μια ζωή και είχα να του προσφέρω τουλάχιστον είκοσι. Στο σπίτι όσοι είχαν μαζευτεί δεν μπορούσαν να φύγουν.

Τα μάτια του έλαμψαν από το σχέδιο μου. Όμως δεν ήθελε να γίνουν ακριβώς έτσι τα πράγματα.

«Αν νομίζεις ότι θα γλυτώσεις έτσι εύκολα από εμένα, γελιέσαι. Θα σου εκπληρώσω τη ευχή σου και μάλιστα θα ευχαριστηθώ που θα ζήσεις αιώνια γιατί από εδώ και πέρα θα υπηρετείς τη κάθε μου στιγμή... Η απειλή σου είναι προσβολή μεγάλη...»

Η δύναμη του λόγου του αντήχησε μέσα μου.

Αλλά από ό,τι φαίνεται δεν παίρνω από λόγια και συνέχισα. «Να είμαι νέα όπως είμαι τώρα και γερή. Τα λεφτά των αφεντικών μου να περάσουν σε έμενα και το προσωπικό ασ' το ελεύθερο». Το θράσος μου δεν είχε προηγούμενο, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Μόνο να μας ελευθερώσει εφόσον πραγματοποιούσε τις επιθυμίες μου...

Και οι επιθυμίες μου εγένοντο πράξη...

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΕΛΛΗ

Το Κλειδί της Φαντασίας

Ποτέ δεν κατάλαβε τους μεγάλους. Πάντα έτρεχαν, πάντα ήταν απαθείς, πάντα ήταν κουρασμένοι. Μιλούσαν περίεργα, σπάνια γελούσαν και πάντα προγραμματίζαν. Κάθε στιγμή, κάθε λεπτό, κάθε τους μέρα ήταν ίδια με όλες τις υπόλοιπες. Ένα πράγμα υποσχέθηκε στον εαυτό της, λοιπόν, πριν ξεκινήσει το ταξίδι της: Δεν θα τους έμοιαζε ποτέ!

Έτσι, όπως τόσοι άλλοι πριν από εκείνη, έχτισε το δικό της καταφύγιο κι όταν πια αποφάσισε να βγει στον κόσμο, το προσωπικό της κάστρο ήταν έτοιμο και ήταν το ωραιότερο όλων. Οι κήποι του ήταν φροντισμένοι και χρωματιστοί. Το εσωτερικό του, φιλικό και ζεστό, έτοιμο να φιλοξενήσει όποιον ήθελε να το επισκεφτεί. Ανυπομονούσε. Ήθελε να γνωρίσει τους πρίγκιπες και τους ήρωες που έπλαθε με το μυαλό της, τις νεράιδες που ευχόταν πάντα να συναντήσει, τις περιπέτειες που αγωνιούσε να ζήσει. Μα όσα κι αν είχε φανταστεί, όσα κι αν είχε ελπίσει, τίποτα δεν συγκρινόταν με αυτό που αντίκρισε στο τέλος.

Το πρώτο τέρας ονομάζονταν πραγματικότητα.

Ήταν ύπουλο, ήταν χθόνιο και σκοτεινό. Το τέρας κατέστρεφε τα πάντα. Οι πρίγκιπες ξέπεσαν στα μάτια της και γρήγορα κατάλαβε πως ήρωες δεν υπήρχαν. Μονάχα δράκοι που έκαιγαν τα πάντα τριγύρω. Κανείς δεν προσπαθούσε να τους σταματήσει, τους είχαν συνηθίσει. Όταν εκείνη προσπάθησε να τους αντισταθεί, κάηκε. Μα κανείς δεν βοήθησε. Αντίθετα, όσοι την είδαν, την περιγέλασαν, την χαρακτήρισαν ονειροπόλα και ανόητη. Η πραγματικότητα είχε εξαφανίσει τους ήρωες. Παρ' όλα αυτά, δεν το έβαλε κάτω. Έδεσε το πληγωμένο σώμα της και συνέχισε. Είχε να συναντήσει τις νεράιδες και εκείνο το ραντεβού δεν ήθελε να το χάσει.

Μπήκαν στο καταφύγιο της και στην αρχή έμοιαζαν πλάσματα ευγενή. Όταν όμως βολεύτηκαν, το ωραίο περιτύλιγμα διαλύθηκε και οι νεράιδες χάθηκαν. Υπήρχαν στην θέση τους μονάχα μάγισσες. Είχαν έρθει να την ρουφήξουν, να την εξαφανίσουν. Όσο εκείνη ζούσε μέσα σε μια χίμαιρα, οι μάγισσες σκάλισαν τους κήπους της και εξαφάνισαν τα λουλούδια. Το κάστρο άδειασε κι όταν πια κατάφερε να τις διώξει μακριά, είχαν μείνει μονάχα ερείπια τριγύρω. Έκλεισε την πόρτα και κλείδωσε, προσπαθώντας να σώσει ό,τι είχε απομείνει από την αλήθεια της. Οι περιπέτειες που ποθούσε να ζήσει, ήταν όλες σκοτεινές. Η πραγματικότητα θα την εξόντωνε πριν καν προλάβει να κάνει το πρώτο βήμα.

Μην ξέροντας τι άλλο να κάνει, ξερίζωσε από μέσα της ό,τι είχε μείνει από την δύναμη της που λεγόταν φαντασία. Ήξερε πως το τέρας από αυτήν τρεφόταν και δεν θα σταματούσε να την κυνηγάει μέχρι να ρουφήξει και την τελευταία της σταγόνα. Κλείδωσε λοιπόν ό,τι είχε απομείνει σε ένα μικρό κουτί και το έκρυψε στον ψηλότερο πύργο του κάστρου της. Έκρυψε και το κλειδί, τόσο καλά που ξέχασε και η ίδια που το είχε βάλει. Κράτησε μέσα της μονάχα την ελπίδα. Υποσχέθηκε ότι αυτό δεν θα της το στερούσαν.

Κάπως έτσι πέρασαν χρόνια. Κάθε φορά που έβγαινε από το κάστρο της, κλείδωνε δύο φορές τώρα πια, όμως οι μέρες της κυλούσαν ήρεμα. Ήξερε πως δεν μπορούσε να νικήσει την πραγματικότητα, όμως αυτό δεν σήμαινε πως δεν μπορούσε να συμβαδίσει μαζί της. Σύντομα άρχισε να παρατηρεί και τα κάστρα των υπόλοιπων ανθρώπων. Ήταν όλα τους φροντισμένα και όμορφα, σε αντίθεση με το δικό της. Αυτό έμοιαζε εγκαταλελειμμένο κι σίγουρα κάτι τέτοιο δεν θα άρεσε στο τέρας. Αν δεν έμοιαζε με όλους τους άλλους, τελικά θα του κινούσε την προσοχή κι αυτό δεν έπρεπε να γίνει. Έφτιαξε

λοιπόν από την αρχή τους κατεστραμμένους κήπους, αλλά δεν είχε κουράγιο να μαζέψει τα πάντα. Έτσι, τα έκρυψε σε μέρη που κανείς δεν θα κοιτούσε. Έφτιαξε μυστικά δωμάτια, ντουλάπες στις οποίες κανείς δεν θα ήθελε να ψάξει. Στο τέλος, η εικόνα ήταν όμοια με κάθε άλλη, έτσι το τέρας δεν θα την κοίταζε ξανά. Με αυτή την ελπίδα ζούσε. Στο τέλος πίστεψε κι η ίδια το ψέμα που είχε φτιάξει, έτσι που δεν κατάλαβε για πότε εμφανίστηκε το δεύτερο τέρας.

Το όνομα του ήταν ρουτίνα.

Ήταν αθόρυβο και ζούσε κρυμμένο στις σκιές. Πήγε μονάχη της και έπεσε στην αγκαλιά του, που έμοιαζε με μέγγενη που συνέθλιβε τα πάντα. Κατάλαβε πως ήταν αιχμάλωτη του λίγο πριν χαθεί στην λήθη, ακόμη και τότε όμως ήταν αργά. Η ομίχλη της ρουτίνας κάλυπτε τα πάντα και εκείνη δεν είχε τρόπο να αμυνθεί. Το μοναδικό της όπλο ήταν κρυμμένο τόσο καλά που το είχε ξεχάσει. Η ψεύτικη ομορφιά του κάστρου της προσέλυσε ξανά εκείνα τα πλάσματα που νόμιζε νεράιδες.

Προσπάθησε να τους εξηγήσει τι ήταν όλα εκείνα τα μπάζα αλλά δεν ήθελαν να την ακούσουν. Τις είδε να φεύγουν τρομαγμένες, αηδιασμένες από τις πληγές και την ακαταστασία της. Όταν έμεινε μόνη κατάλαβε. Δεν έπρεπε να ελπίζει σε νεράιδες. Δεν υπήρχε πλέον ελπίδα, την είχε χάσει. Την είχε κλέψει το τρίτο τέρας. Μόνο που εκείνο, ήταν δικό της δημιούργημα.

Το όνομα του ήταν φόβος.

Κρύφτηκε στα ερείπια του κάποτε όμορφου κάστρου. Διέλυσε τα μυστικά δωμάτια και έσπασε τις ντουλάπες. Έβγαλε τα ψεύτικα στολίδια και ξερίζωσε τα όμορφα φυτά. Κοίταξε γύρω της ξανά. Όλα τα κάστρα, όλων των ανθρώπων έμοιαζαν πια με το δικό της. Νεκρά, τόσο μέσα, όσο και έξω. Τότε ήταν που άρχισε να καταλαβαίνει τους μεγάλους. Ήταν κουρασμένοι από τις χαμένες μάχες, έτρεχαν γιατί αυτό τους επέβαλαν τα τέρατα, ήταν απαθείς γιατί είχαν ξεχάσει που ήταν κρυμμένη η δύναμη τους. Καλύτερα έτσι. Μια απλή, ήσυχη, επίπεδη ζωή και τα τέρατα δεν θα ασχολούνταν μαζί της ποτέ ξανά. Πλέον συγκατοικούσε με το τέρας. Εκείνη και ο φόβος είχαν γίνει ένα. Όμως τότε, μια μέρα σαν όλες τις άλλες, έγινε κάτι διαφορετικό.

Η πόρτα του κάστρου χτύπησε ξανά. Τινάχτηκε τρομαγμένη και κοίταξε το τέρας. Το βλέμμα του ήταν άγριο και απόλυτο. Δεν άνοιξε. Δεν ήταν στο πρόγραμμα. Όμως ο άγνωστος ήρθε ξανά και μετά από αυτό ακόμη μια φορά.

Πλησίασε την πόρτα δειλά και την άνοιξε, μια χαραμάδα μόνο. Το φως απ' έξω σχεδόν την τύφλωσε μετά από τόσο καιρό που ζούσε στο σκοτάδι. Στα μάτια της ο άγνωστος έμοιαζε με μάγισσα, δεν πίστευε πια στις νεράιδες. Τον κοίταξε καχύποπτα και όταν της χαμογέλασε ο φόβος της έγινε τρόμος. Η μάγισσα ήταν ψύχραιμη και όταν μίλησε η φωνή έμοιαζε με ξεχασμένο όνειρο.

«Συγγνώμη για την ενόχληση. Ήθελα απλά να σου πω, πως στον κήπο σου έχει φυτρώσει ένα υπέροχο αγριολούλουδο. Συγχαρητήρια.»

Χωρίς να περιμένει απάντηση, της γύρισε την πλάτη κι απομακρύνθηκε χωρίς να ζητήσει τίποτα.

Τι ήθελαν από εκείνη; Τα είχε κάνει όλα σωστά, γιατί την βασάνιζαν με ψέματα; Αυτά σκέφτονταν για μέρες μετά από εκείνη την συνάντηση, ενώ το τέρας της ψιθύριζε στο αυτί συμβουλές για να επιβιώσει. Δεν έπρεπε να εμπιστευτεί κανέναν εκτός από τον εαυτό της. Δεν είχε χρόνο να ελπίζει. Στον κήπο της δεν υπήρχε τίποτα, εκτός από άγριο κισσό και χόρτα. Το πίστεψε. Μέσα της όμως υπήρχε ακόμα κάτι που την έτρωγε. Έτσι μια μέρα το πήρε απόφαση. Κατάφερε έστω και για λίγο να ξεφύγει από εκείνο το επικριτικό βλέμμα του φόβου και αγνοώντας τα θέλω των τεράτων της, βγήκε για μια βόλτα στον κήπο του κάστρου της.

Ανάμεσα στα ψηλά, ατίθασα χόρτα και τον κισσό που τύλιγε πλέον ανεξέλεγκτος τα ξεφτισμένα τείχη, το είδε. Ο φόβος της έλεγε ψέματα. Το αγριολούλουδο υπήρχε. Βρισκόταν εκεί, αθώο και εύθραυστο. Κάτι τόσο όμορφο ήταν παράταιρο – γιατί υπήρχε; Όταν γύρισε πίσω στο κάστρο, το τέρας ήταν πιο άγριο από ποτέ. Της φώναξε πως θα πληγωνόταν ξανά, πως θα έκανε ξανά τα ίδια λάθη. Για μέρες σκεφτόταν τα λόγια του πιστεύοντας πως είχε δίκιο, ενώ η μάγισσα ερχόταν συνέχεια να θαυμάσει το μικρό άνθος. Την έβλεπε από το παράθυρο ώσπου κάποια στιγμή το πήρε απόφαση.

Ένα βράδυ, ξεγέλασε τον φόβο και του ξέφυγε. Η πραγματικότητα και η ρουτίνα την παρακολουθούσαν στενά, αλλά αποφάσισε να πάρει το ρίσκο και να έρθει αργότερα αντιμέτωπη με την οργή τους. Άνοιξε την πόρτα. Η μάγισσα στέκονταν

πάνω από το λουλούδι χαμογελώντας.

«Τι θέλεις;»

«Θαυμάζω το αγριολούλουδο σου.»

«Δεν είναι δικό μου. Απλά φύτεψα.»

«Είναι στον κήπο σου, έτσι δεν είναι;»

«Δεν το φύτεψα εγώ, δεν το φρόντισα. Άρα δεν είναι δικό μου.»

«Φοβάσαι;»

«Όχι. Πρέπει να φύγω.»

«Ξέρω τι κρύβεις. Αν δεν το είχες, το λουλούδι δεν θα έρχονταν ποτέ.»

«Κρυώνεις;»

«Λίγο.»

«Θέλεις να έρθεις μέσα;»

«Δεν σε πειράζει;»

«Δεν ξέρω αν θα πειράξει εσένα...»

Μπήκε στο κάστρο με την καρδιά της να χτυπά δυνατά. Μέσα στην αποθήκη ο φόβος χτυπιόταν με μανία, αλλά δεν θα τον άφηνε ελεύθερο. Στιγμές μετά, το πλάσμα μπήκε μέσα κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Το είδε να κοιτάζει τον χώρο με ενδιαφέρον. Ήταν σίγουρη πως σύντομα θα έβλεπε την αποστροφή στο βλέμμα του.

«Είναι υπέροχο!»

«Όχι δεν είναι. Είναι βρώμικο και ακατάστατο.»

«Είναι δικό σου και είναι μοναδικό. Μοιάζει πολύ με το δικό μου κάστρο.»

«Δεν άντεχα να το φτιάξω από την αρχή.»

«Είναι δύσκολο να το κάνεις μόνη, το ξέρω. Θες να σε βοηθήσω να το φτιάξουμε μαζί;»

«Δεν θα μας αφήσουν...»

Η μάγισσα την έπιασε από τους ώμους και την κοίταξε ευθεία στα μάτια. Κανείς δεν το είχε ξανακάνει αυτό. Πρώτη φορά κάποιος την κοίταζε τόσο ειλικρινά. Ο φόβος ούρλιαζε.

«Αν βρούμε αυτό που κρύβεις θα τα καταφέρουμε. Μπορείς να πολεμήσεις τα τέρατα. Έλα, θα σε βοηθήσω.»

«Δεν ξέρω τι είναι αυτό που θέλεις να ψάξω.»

«Ξέρεις, απλά δεν θυμάσαι. Κι εγώ δεν θυμόμουν. Έλα, δώσε μου το χέρι σου και πάμε.»

Διστακτικά άπλωσε το χέρι της και έπιασε αυτό της μάγισσας. Ήταν ζεστό και εγκάρδιο το άγγιγμα της. Το κράτημα του πλάσματος ήταν γερό και εκείνη ήταν σίγουρη πως δεν θα την άφηνε. Το πρόσωπο του ήταν γλυκό, σαν του πρίγκιπα που περίμενε. Η ψυχή του ήταν αγνή, καθαρή, σαν αυτή που πίστευε πως έπρεπε να είχαν οι νεράιδες.

Εξερεύνησαν μαζί όλο το κάστρο και κάθε φορά το πλάσμα εκθείαζε το κάθε τι που είχε δημιουργήσει εκείνη. Δεν ήθελε τίποτα να κλέψει, ήθελε απλά να ψάξουν, μέχρι να βρουν εκείνη την χαμένη ανάμνηση. Έφτασαν μέχρι τον ψηλότερο πύργο του κάστρου. Μπορεί να ήταν παλιός και ξεφτισμένος, γκρεμισμένος όπως όλα τα άλλα, μα τώρα έλαμπε. Το ίδιο και το πλάσμα δίπλα της.

«Εδώ είναι, είμαι σίγουρος! Το ήξερα πως δεν το είχες χάσει!»

«Τι είναι;»

«Είναι ο λόγος που ακόμη ξεχωρίζεις τα τέρατα. Είναι ο λόγος που μπορείς να τα νικήσεις. Είναι ο λόγος που κανείς δεν μπόρεσε να σου στερήσει... αυτό.»

Με αυτά τα λόγια, ο ήρωας έψαξε στην τσέπη του και στιγμές μετά κράτησε μπροστά στα μάτια της το όμορφο αγριολούλουδο.

«Γιατί το έκοψες;»

«Για να στο δώσω. Η ελπίδα είναι εύθραυστη ξέρεις. Αλλά ταυτόχρονα είναι και αυτή που ξεχωρίζει τους ήρωες. Πάρ' το

και προστάτευσε το.»

«Μα την είχα χάσει... πως γίνεται να γύρισε σε μένα;»

«Δεν την είχες χάσει ποτέ, απλά ξέχασες πως μοιάζει. Την κάλυψε ο φόβος με κισσό και αγριόχορτα μα ήταν πάντα εκεί. Έλα πάμε τώρα... Έχουμε να βρούμε αυτό που έκρυψες.»

Μόλις πήρε το λουλούδι και ενώθηκε μαζί του, το ουρλιαχτό σταμάτησε. Ο φόβος εξαφανίστηκε, το ίδιο απότομα όπως είχε εμφανιστεί.

Το τρίτο τέρας είχε νικηθεί.

Οι δύο ήρωες άνοιξαν την σαραβαλιασμένη πόρτα του πύργου και μπήκαν μέσα. Ότι όμορφο είχε ζήσει ήταν στοιβαγμένο σε εκείνες τις γωνίες. Μια ομίχλη πηχτή έκρυβε τα πάντα, θόλωνε κάθε ανάμνηση. Ήταν η ρουτίνα που είχε καλύψει τα θέλω της, που είχε γκρεμίσει τα όνειρα της πριν καν τα σκεφτεί. Έσφιξε το χέρι του πρίγκιπα και εκείνος ανταπέδωσε αμέσως. Αψηφώντας την ρουτίνα μπήκαν πιο βαθιά μέσα στο δωμάτιο. Η ομίχλη τους έκρυβε τον δρόμο όμως ο ήρωας είχε την λύση.

«Κλείσε τα μάτια κι ακολούθησε το ένστικτο σου. Με εμπιστεύεσαι;»

Έκλεισε τα μάτια. Το μόνο που αισθάνονταν ήταν το κράτημα του. Ήξερε ακριβώς προς τα πού έπρεπε να πάει. Όταν έφτασε, το ήξερε. Άνοιξε τα μάτια και το είδε. Ένα μικρό κουτί που μέσα του έκλεινε όσα είχε κρύψει για να τα προστατέψει. Έκανε να το ανοίξει αλλά ήταν κλειδωμένο. Ένα γέλιο σαρκαστικό ήρθε από την ομίχλη.

«Δεν ανοίγει. Χάσαμε...»

«Σσς... Οι ήρωες δεν χάνουν. Πρέπει απλά να βρούμε το κλειδί.»

«Μπορεί να είναι οπουδήποτε. Θα μου πάρει χρόνια να τα καθαρίσω όλα αυτά και δεν νομίζω πως μπορώ.»

«Όσα δεν μπορείς να σηκώσεις μόνη σου, μπορούμε να τα σηκώσουμε μαζί. Άσε με να σε βοηθήσω.»

Είχαν φτάσει λίγο πριν την νίκη όμως ακόμα δίσταζε. Δεν ήθελε να ξαναδεί κάποιον να φεύγει. Δεν ήθελε να αφήσει κάποιον να δει όλα όσα είχε μαζέψει μέσα στο κάστρο της. Στις σκέψεις αυτές, τα τέρατα σαν να ηρέμησαν. Αυτό ακριβώς ήθελαν. Υποταγή.

Ε, λοιπόν δεν θα τους έκανε την χάρη! Έβαλε το μικρό κουτί στην τσέπη της και χαμογέλασε στον πρίγκιπα της με αυτοπεποίθηση.

«Έχεις δίκιο. Έλα πάμε να βρούμε το κλειδί της φαντασίας!»

Έτσι ο ήρωας και το κορίτσι ένωσαν τις δυνάμεις τους σε έναν ξέφρενο χορό που έκανε τα δύο εναπομείναντα τέρατα να ουρλιάζουν. Όμως τα δύο παιδιά ήταν πιο δυνατά από την ομίχλη. Σήκωσαν τα μπάζα της ζωής της μαζί, ξανάφτιαξαν τους τοίχους και τους κήπους. Στολίδια ψεύτικα δεν υπήρχαν πουθενά και ήταν φανερός οι πληγές του κάστρου. Στο τέλος όμως ήταν ειλικρινές κι αληθινό.

«Χρησιμοποίησε το λουλούδι. Μπορείς να νικήσεις.»

Η φωνή του ήρωα φάνταζε παράξενη μέσα στο κεφάλι της, μα δεν μπορούσε να την αγνοήσει. Είχαν περάσει τόσα μαζί, είχαν ξαναφτιάξει τον κόσμο της από την αρχή. Με αυτή την σκέψη, έβγαλε το μικρό λουλούδι από την τσέπη της, μαζί και το κουτί της. Ο ήρωας χαμογέλασε πλατιά αλλά δεν είπε λέξη. Το μόνο που έκανε ήταν να της δώσει κάτι ακόμα. Ένα κλειδί που ταίριαζε σε μια και μόνο κλειδαριά. Όταν άνοιξε το μικρό κουτί, η φαντασία της ξεχύθηκε διαλύοντας την ομίχλη. Κλεισμένη τόσα χρόνια εκεί μέσα, είχε θεριφεί.

Το δεύτερο τέρας είχε νικηθεί.

Επιτέλους έβλεπε καθαρά. Έβλεπε ξανά με μάτια αγνά, παιδικά, με μάτια αληθινά. Με τον ίδιο τρόπο που έβλεπε και ο ήρωας της. Τα δύο παιδιά χαμογελούσαν κι ας έτριζαν οι τοίχοι.

«Είμαι έτοιμη. Πάμε να νικήσουμε την πραγματικότητα.»

«Αυτό το τέρας δεν μπορεί να νικηθεί.»

Ο ήρωας την είδε να δακρύζει, αλλά δεν θα την άφηγε να κλάψει.

«Η πραγματικότητα πάντα θα υπάρχει. Όμως θα μάθει να υπάρχει με εμάς να ζούμε μέσα της, με τον δικό μας τρόπο.»

Μην τρομάζεις στην θέα του τέρατος. Χρησιμοποίησε τα όπλα που κρατάς. Αν δεν τα χάσεις, αν δεν αφήσεις κανέναν να σου στερήσει την φαντασία και την ελπίδα, θα πιστέψεις ξανά στις νεράιδες. Αυτός είναι ο λόγος που υπάρχει το τέρας: Για να μας κάνει ήρωες. Το πρώτο τέρας θα είναι πάντα ζωντανό. Κι εμείς θα είμαστε για πάντα ήρωες.»

ΛΥΔΙΑ ΛΙΝΑΡΔΑΚΗ

Μούχλα

Οι τοίχοι ήταν ξεφλουδισμένοι και κάποτε λευκοί, τα καθιστικά είχαν αρχίσει να ξεθωριάζουν και τα τραπέζια δεν ήταν πια σταθερά. Εκεί μπροστά από ένα γρατζουνισμένο παράθυρο καθόταν εκείνη μέσα στο ακριβό μαύρο παλτό της και τα δερμάτινα γάντια της. Κοιτούσε το πάτωμα και τα ακριβά αλλά σκονισμένα παπούτσια της. Το πάτωμα τα έφερε σε αυτή τη κατάσταση. Έψαχνε να ρίξει κάπου το φταίξιμο. Νευριασμένη από την εικόνα τους έχωσε το χέρι της στην τσέπη και πέταξε στο μικρό τραπεζάκι ένα πακέτο από εργοστασιακά τσιγάρα. Έβαλε επιδεικτικά το αριστερό της γάντι στο στόμα και αφού το δάγκωσε, ξεγύμνωσε το γερασμένο χέρι της. Τα σημάδια της ηλικίας ήταν τώρα πιο φανερά από ποτέ.

Τα στραβά δάχτυλα της έπιασαν το πακέτο και τοποθέτησαν ατσούμπαλα ένα τσιγάρο ανάμεσα στα χείλη της. «Αυτό το μέρος έχει σαπίσει» είπε μέσα από το σχεδόν κλειστό στόμα της που στερέωνε το τσιγάρο. «Μούχλα και κακομοιριά» μουρμούρησε εκνευρισμένη. Προσπάθησε να ακινητοποιήσει το τρεμάμενο χέρι της για να ανάψει το τσιγάρο αλλά δεν μπορεί να τα καταφέρει, η φωτιά κινούταν συνεχώς και το τσιγάρο ήταν ακόμη κρύο.

Ο αναπτήρας πετάχτηκε από το χέρι της με δύναμη και εκείνη σηκώθηκε βιαστικά. Άρχισε να μαζεύει τα πράγματα της. Όλα εκτός από τον «αναθεματισμένο αναπτήρα», όπως τον χαρακτήρισε μέσα από τα σφιγμένα δόντια της. «Ετοιμόρροπη μούχλα!», φώναξε αυτή τη φορά όσο πιο δυνατά μπορούσε με την εξασθενημένη φωνή της. Με αργά αλλά μεγάλα βήματα πέρασε την ξεφλουδισμένη πόρτα του μικρού καφενείου, το οποίο είχε πια μισήσει. Στάθηκε στο παγκάκι που βρισκόταν ακριβώς απέξω και για ακόμη μια φορά κοίταξε τα παπούτσια της. Ήταν ακόμη σκονισμένα. Τότε αποφάσισε ότι έπρεπε να σηκωθεί. Είχε έρθει η ώρα, η ώρα να περπατήσει χωρίς αυτά. Με το πρώτο της βήμα το πόδι της γλιστράει έξω και αρχίζει να περπατάει ξυπόλυτη, χωρίς να αισθάνεται ντροπή για την γύμνια της.

Ένα νέο ζευγάρι πέρασε ξυστά από τα γέρικά πόδια της και εκείνη σήκωσε το βλέμμα. Ήταν ένας νεαρός με καινούργια παπούτσια. χωρίς σκόνη, χωρίς ιστορία. «Μούχλα...» ψιθύρισε πριν προλάβει να την προσπεράσει. Εκείνος όμως δεν της έδωσε σημασία. Προχώρησε με άνεση και άφησε την παράλογη φωνή πίσω του. Όπως άλλωστε την άφησε και η ζωή... γυμνή.